

LYŠKÁNORA 102

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Přednovorok 1083 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Černí kluci * Poděkování odcházejícího starosty * Země černých trpaslíků *
* Salida - první část * Komisionální oponentní posudek k závěrečné práci studenta GS *

Motto tohoto čísla

„...Musíte ztropit nenápadně poplach...“
černý Obur v rageldorské pevnosti

Černí kluci

Odposlechnul Dwany Růžička v rageldorské
nálevně

*Hola hoj, hola hoj, my jsme kluci černý
hola hoj, hola hoj, od rubání uhlí
hola hoj, hola hoj, svému rodu věrný
hola hoj, hola hoj, než budeme ztuhlí.*

*Hola hoj, hola hoj, svobodně si žijem
hola hoj, hola hoj, v naší zemi černý
hola hoj, hola hoj, cpeme se a pijem
hola hoj, hola hoj, večery jsou perný.*

*Hola hoj, hola hoj, naši vůdci chrabří
hola hoj, hola hoj, dávají nám zlato
hola hoj, hola hoj, dobře se nám daří
hola hoj, hola hoj, my pijeme za to.*

Poděkování odcházejícího starosty

Vážení druzi, ctění obyvatelé Liscannorští

Nachýlil se třetí rok třetího období mojí
služby starostenské. Myslím, že je to ta pravá chvíle
na bilancování těch devíti let, a také čas na to,
předat pomyslné klíče od úřadu někomu dalšímu.

Někomu, kdo bude mít jasnou vizi o dalším
směřování obce a družiny v ní žijící a v neposlední
řadě i péči o obyvatele, celoročně obec obývající.
Někoho, kdo se ujme Liscannoru jako jeho patron,
ochránce, rádce či otec. Protože faktem je, že já se
cítím unaven. Snad je to věkem, to by nebylo
žádného divu, snad je to tím, že devět let v úřadu je
opravdu dlouhá doba pro kohokoliv. Proto bych
chtěl pokračovat tím, že vám všem, družiníkům i
ostatním, z celého srdce vyslovím poděkování.
Bylo posilující vnímat vaši přítomnost, bylo
radostné vidět nové děti přicházet na svět a
sledovat je jak vyrůstají. V nich je naše naděje do
budoucna, buďme si toho vědomi. A vy všichni jste
mi v mém úkolu vést obec pomáhali, byť
nevědomky. Za to vám budiž dík. Víím, že s
takovou příkladnou obcí to v budoucnu příští
starosta bude mít snadné. Když jsem do úřadu v
roce 1075 nastupoval (považte, to vycházela
Lyškánora číslo 64!), snadně jsem se opravdu
necítil. Nejen že starostenskou knihu provázely
značné zmatky, ale ani v obci samé takový klid,
jaký je dnes, nebyl. Ale i díky tomu, že na mě byl
vyvíjen tlak, jsem se záhy vzpamatoval a obec
počala žít řádně a všechny obecní služby a
náležitosti s úřadem spjaté, se podařilo postupně
normalizovat. I já jsem se postupně cítil sebejistější
a v úřadě usazenější. Snad se mi to dařilo, soudě
podle toho, že mi ti, kdo mají v obci hlas, v letech
1078 a 1081 projevíli ve volbách důvěru. Jako
starosta jsem se snažil vždy vystupovat tak, abych
neudělal ostudu ani Nurnské družině, ani
Liscannoru, ani králi, jehož nejmenším
služebníkem a zástupcem jeho moci jsem v
některých případech směl být. Byl jsem si vědom,
že k úřadu starosty náleží vždy mírnost i ráznost,
odvaha i opatrnost. Rozlišit od sebe situace, ve
kterých je třeba té které špetky užít, patří mezi
nejvíce žádané vlastnosti starosty, ať jím už bude

po mně kdokoliv. Já jsem snad neudělal žádnou
skutečně vážnou chybu a odcházím tudíž s klidnou
myslí. A to i přes to, že jsem se za svého úřadování
nikdy nezbavil jakéhosi pocitu vlastní nepatřičnosti,
zvláště měl-li jsem se v zájmu Nurnské družiny
někde ohánět svým úřadem. Snad je to tím, že jsem
celý dlouhý život předtím trpěl pocitem viny a
malosti. Je těžké se zbavit starých břemen, které nás
tíží. Proto nový starosta by měl být optimistou,
mužem rozhodným, s dostatkem energie a
samozřejmě i zkušeností. Bylo by dobré, kdyby
přináležel k pokolení majority obyvatel Liscannoru,
proto by prospělo věci, kdyby to byl hobit, nebo
alespoň měl v žilách něco hobitů krve. Ale nechci
vám podsouvat jakékoli rady. Protože jsem od jara
už jen odcházejícím starým mužem. Dobrodruhem.

Bolbuch

Země černých trpaslíků

Dwany Růžička

*Jednoho dne, šli vyřešit jsme přítele dluhy
tam v oblasti, kde začínají nurnské luhy
masakr ten, nezástal utajen zcela
před Oburem, již zela temná cela
však vzpomněl si na dědictví svého rodu
v domovině daleké, Rageldoru
na jihu za moři nesčetnými
hemžícími se nebezpečnostmi.*

*I vypluli jsme, zbavivše se vrahů mrzkých
na lodi zvící hřbetů horských
však místo klidu nové vraždy
s temnými silami spojené navždy
nevědouce, kdo vlastně jest přítelem
bijeme všechny než se nadějem
nemocná dívka, pán se psí hlavou
upírka na cestě za potravou.*

*Z nepřátel spojenci, když zjevila se
loď plná duchů na naší trase
krev tekla proudem, zbarvila moře
zažili cestující nesčetná hoře
hledají někteří zapomnění snadné
v široké náruči u slečny chladné
každý námořník co zná svou práci
ví to, že na moři se morálka ztrácí.*

Cesta jde dále, a pro změnu žáby

*v této části moře potápí koráby
jsme rádi konečně na pevné zemi
znaveni již moře nástrahami všemi
byť jsou tu blázní, co chtějí plout dále
měli jsme již tolikrát namále,
že dále raději půjdeme pěšky
cestou i necestou, přes kozi stezky.*

*I pevná země své nástrahy ukáže
naštěstí Nurnští mají dost kuráže
porazit létací tvory či hady
tihle jsou tuhle, další zas tady
potkáme cestou i spojence obří
na zdolání hor jsou věru dost dobří
však máme co dělat, když nemáme křídla
v Rageldoru totiž už máme být zítra.*

*Však co to, v cestě jsou nemrtvé hordy
na čerstvé masíčko cení své mordy
plavat však neumí, zplození nečistí
zhatí jim plány, když voda je očistí
jak hrdinové přijdem včas právě
Obur si libuje v nabyté slávě
na svoje panství brousí si zuby
a svým vítězstvím se před všemi chlubí.*

*O jeho právech však má volba rozhodnout
trpaslíci černí se musejí dohodnout
nejprve na složení volebního sboru
každý v tom druhém hledá podporu
je třeba komise takové složení
co bude hlasovat, jak přejí si vznešení
přes všechny překážky měl Obur podporu
a stal se zemanem, pánem Rageldoru.*

*Tak po mnohých útrapách a ranách osudu
neudělali Nurnští na výpravě ostudu
dovedli vítězně Obura do funkce
s lupem a odměnou odjeli do slunce.*

Salida - první část

Kronikový zápis z družinové výpravy
z jara roku 1079 sepsal Jorchen Kierke

*Na nový rok napadla spousta sněhu a s
ním udeřily třeskuté mrazy, mrazy tak tuhé, že je
odnesla na zdraví paní Maja. Paní Maja, řečená
Černá, vdova po jednom z mých předchůdců
Burbagovi Šestém. Maja podlehla marnému boji
s horkou nemocí třetího chladna a nic nezmohla*

ani bezpříkladná obětavost spoluobčanů, které se mi podařilo ku pomoci chudobné rodině vzburcovat. Skrovný a rychlý pohřeb konal se následujícího dne na útraty obecní pokladny. Po nebožce zůstal sirotek Burbun, hoch s nedobrou pověstí. Je zvláštní, jak o něm stále hovořím jako o hochovi - vždyť mu už valem táhne na sedmadvacátý rok života. Možná tím to je, že duchem je mdlý, zaostálý. Pro toho divokého, ubohého a lidmi opovrhovaného chlapce vidím jediného východiska, jediné životní perspektivy. A vlastně pro nás pro všechny, poklidné obyvatele Liscannoru, také. Upřímně, nemám jiné volby. Obrátím se s apelem na příslušná místa v Nurnu, aby chlapce vzali do armády. Bezodkladně. Jiného řešení pro jeho nejistou budoucnost nevidím.

Bolbuch, starosta

Černý Burbun zmizel

To záhadné zmizení stále vzbuzovalo otazníky, díky nimž se o něm mezi lidmi nepřestalo mluvit. Bylo to vážně divné. Jednou tu byl a potom najednou ne. Nikdy se nepohyboval ve středu dění, živil spíše na okraji společnosti, ale pořád člověk tak nějak věděl, že tady žije, že tu někde je. A najednou byl pryč. Na jednu stranu to byl úlevný pocit, zejména pro matky liscannorských dětí a otce od rodin, ale na druhou stranu se vytratil tak tise, tak nečekaně, že pochybnosti nad tou záhadou vnášely do mysli obyvatel vesnice notnou porci neutuchajícího neklidu. Lidé toho hochu raději měli na očích, než když tomu bylo naopak. Vlastně už to dávno hoch nebyl, v tichosti za ta léta zmohutněl do zavalitého muže, muže temné kůže a nejasných myšlenkových pochodů. A potom to stigma pochybností, to všudypřítomné znamení, které se se mu vpálilo do nezvykle tmavé pleti, již získal po matce! Stále mu bylo v patách jako stín, stalo se neoddelitelnou součástí jeho sama. Stigma přímé či nepřímé účasti na dodnes neuspokojivě vysvětleném tragickém úmrtí malého Bzučana Kanimůry před osmnácti lety. Nikdy nebylo jasných důkazů, hoch nebyl shledán vinným, natožpak souzen, ale podezření se nikdy nezbavil, ani po tak dlouhé době ne. Ani v časech, kdy si na tu nešťastnou událost vzpomínali vlastně už jen starousedlíci. Stala se jednou z vesnických legend. A teď náhle Burbun zmizel.

„Už jsem ho, jářku, aspoň měsíc neviděl“, pravil Griffin Linfalas, řídící místní školy, „Jako by se po něm slehla zem“.

„Tak, tak“, přitakal Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, „Jako pára nad hrncem“.

„Byl to vlastně chudák kluk. Vrstevníky převyšoval o dvě hlavy a rozumem o tři zaostával...“.

„Není divu, že se stranil... A to s tím malým Bzučanem mu nepřidalo“, děl Nocturno, „Uzavřel se do sebe. Stal se z něj podivín“.

„Ano. Vypěstoval si silnou vazbu na matku a teď, když mu máma umřela, něco se v něm zlomilo“.

„Línej klacek to byl, to vám povídám“, zavrtěl hlavou Korman Zlotě, „Línej klacek a budižkníchemu“.

„A dost možná taky vrah!“, houkl od rohového stolu Otakáro Vesta, „Aspoň co jsem teda slyšel“.

Plešatý muž, sedící vedle něj, přitakal a luskl prsty.

Pamilla Pešková gesto štamgasta pochopila, vzápětí přikvačila s napěněným korbelem. Celá rudolící postavila pivo na stůl a překotně se otočila.

„Pamillo?“, chytil ten muž krčmářku za zápěstí.

„A... ano...?“.

„V tej zástěrcě ti to dneska teda sluší“, zatvářil se úlisně, „Seš jak malovanéj vobrázek“.

Pamilla Pešková zrudla ještě víc a vytrhla se.

„No, no“, uchechl se plešatý muž, „Panenka je náka netýkává...“.

Ten muž nebyl nikdo jiný než Zoltar Zemikosa. Chlap, o kterém se vědělo, že Pamillu Peškovou svedl, obtěžkal outěžkem a pak ji rychle pustil k vodě. Tenkrát se ještě jmenovala Nórienská. A když ho její matka hnala k zodpovědnosti, postavil se k tomu tak, že zařídil Pamille ženicha. Někákeho Vildu Peška odněkud z Mirellu. Opilce, ale jinak dobráka, který se chopil nabízené příležitosti a dalších nikdy nenaplněných Zemikosových slibů. Především sňatkem nevyženil hostinec, což ho mrzelo nejvíc, neboť matka Pamilly vlivem jistých událostí odešla na vejminek a přepsala podnik na Luncia Nórienského. Pamilla Pešková sice u Hrocha roznášela pivo a starala se o provoz, ale podnik jí nepatřil. Vlastně tu jenom občas vypomáhala, když bratr s neterí Lunou odjeli do města nakoupit zásoby. A to se stávalo velmi zřídka.

„Každopádně je dobře, že je pryč“, ozval se znovu Korman Zlotě, „Ty jeho lesklý bílý voči v černočerný tmě mě vždycky dokázaly

vyděsit k smrti. Tichej pohled bílejších vočí velkejch jak pěsti, co němě zírají a nevíš proč“.

„Podle mýho našel poklad, poklad po matce“, ozval se znovu Zemikosa, když mocně upil a oťrel vousy rukávem, „Nasyslenej poklad, co ukrejvala pod matrací“.

„Vždyť byli chudí“, namítl pan řídící, „Vždycky byli chudí, alespoň od těch časů, co nebožtík bývalý starosta zesnul. Přeci Maja nebyla ani jeho právoplatná žena. Byla ráda, že jí tady bylo dovoleno s klukem vůbec zůstat“.

„To je pravda“, přitakal pan Blathel.

„Našel poklad, to vám povídám“, nesouhlasil Zemikosa, „Na to já mám čuch“.

„Vzpomeňte si, jak se pár dní po pohřbu usadil tady v hospodě a chlastal vod rána do večera“, přidal se Zlotě, „Kde na to tak najednou vzal, co?“.

„Muselo ho to dost sebrat...“.

„Možná měla stará něco málo naspořeno a on to našel“.

„Podle mýho našel poklad! A pak s tím pytlek rychle zmizel, aby mu ho někdo nevychmát!“.

„Kdo by to, u všech bohů, dělal?“.

Zoltar Zemikosa významně pokrčil rameny.

Malwo Lokýtko přichází

Pan Malwo Lokýtko se v liscannorském hostinci objevil počátkem jara a zapůsobil jako čiré zjevení. Nešlo však ani tak o jeho zjev. Hobit přišedší na oslíku může sice působit jistým úsměvným dojmem, ale jako čiré zjevení zapůsobil spíše důvod, proč do zapadlé obce zavítal. Pan Lokýtko totiž přijel nabídnout své služby. Slušně pozdravil a pravil, že leccos ve městě zaslechl a že by se také chtěl stát dobrodruhem. Přiznal se, že i když to možná na první pohled nevypadá, už má leccos za sebou. A leccos dalšího by se nezdráhal prožít.

„Nabízím vám prostě svoje služby“, řekl způsobně hobit a usadil se k jedinému obsazenému stolu, „To jest služby přiměřené kvality“.

„To myslíte vážně!“, zamračil se starosta Bolbuch.

„Smrtelně“.

Jorchen Kierke, sedící vedle trpaslíka Bolbucha, zbledl a tvář se mu stáhla šklebem.

„Nemoh byste to trochu konkretizovat?“, přitáhl si židli hobit v kabátku ze zeleného brokátu, „Mimochodem, moje jméno je Vesta. Otakáro

Bořivoj Johan Vesta“.

„Malwo. Malwo Lokýtko“, přijal nabízenou pravici cizinec.

„Inu, jak tedy?“.

„Nabízím vám jednoduše svoje služby. Služby všelikého druhu, abych tak řek...“.

Bolbuch se zamračil ještě víc.

„Co tím máš, chlape, na mysl?“.

Swenu Dolbichovi, který až do této chvíle mlčel, se najednou rozzářila tvář úsměvem.

„Počkejte, chlapi... Von chce, sata, asi do družiny...“.

„Jo“, přitakal Lokýtko.

„Do družiny?“, zdvihl opatrně obočí pan Vesta.

„Do družiny. Zažít nějaký dobrodružství. Jak jsem řek, leccos už mám za sebou...“.

Bolbuch si promnul ucho, jako by špatně slyšel. Kierkeho strnulá tvář barvou připomínala voskovici.

„Tak dobrodružství, říkáš...“, protáhl trpaslík větu, „Tak jestli se chceš poprat, tak já jsem teda připraven“.

„Já se, drahej pane trpaslíku, ze zásady neperu“.

„Aha“, podivil se Dolbich, „A co chceš teda v té družině jako dělat?“.

„Různě, podle potřeby a situace...“.

„Podle situace?“.

„Jsem zloděj, pánové“, zapřít se pyšně mužík, který přijel na oslu.

„Zloděj...“, zkonstatoval Vesta strnule.

„Zloděj!“, zajásal Swen Dolbich.

Kierke vypadal, jako že omdlí. Luna Nórienská před muže u stolu postavila plné korbele.

„A taky umím výborně vyzvídat...“.

Swen Dolbich to byl, kdo nakonec napjatou atmosféru zlehčil a přemluvil pardy, že ať je to jak chce, šikovný chlapík se zručnými pačmáky a zvědavýma ušima by se v družině hodil, a že by měla být panu Lokýtkovi dána alespoň možnost svou nezvykle přímou žádost vysvětlit a šířeji rozvést. A hobitovi se tak dostalo možnosti uvést na pravou míru to, jak ho vlastně napadlo zavítat do Liscannoru a poněkud toporně nabízet služby družině, o níž se někde něco doslechl. Přiznal se, že jej za Nurnskými vlastně odporoučel pan Sim z Královské zeměpisné společnosti, a to samozřejmě na Lokýtkův podezřelý příchod vrhlo úplně jiné světlo. Pan Sim byl osobou pro

družnictvo poměrně známou z dob Severské výpravy. Měl ve vsi ale i své nepřátele, a to především v hraničnicku Kierkem, který jej považoval za piráta, a to přinejmenším bývalého. Drtivou většinou druhů byl ale Sirn považován za muže důležitého významu na jistém místě, a pokud on si dal námahu někoho vyslat, stálo za to dotyčného vyslechnout a brát jeho poselství vážně.

„Pan Sirn po mně, pánové, totiž posílá dopis“, přiznal se najednou jakoby nic Lokýtko a vyáhl z mošny lejtstro, „Tenhle dopis“.

To byla samozřejmě jiná. Bolbuch po listu drapl a nedočkavě rozlomil pečť.

„Ted'konc všichni sklapněte“, okřikl Vestu, dohadujícího se o něčem s Kierkem, „Budu číst“.

Trpaslík zamžoural, až se mu z očí staly dvě malé čárky, a hlubokým vážným hlasem počal předčítat věty psané rukou Bořivoje Sirna. Věty o tom, že jistý pan Burzun, správce majetku Aroma Bedlicha, zve pány Bolbucha a Kierkeho na obchodní jednání, které by se mělo uskutečnit v hostinci U červeného květu. Čeho by se ale jednání mělo týkat konkrétně, to v dopise nestálo.

Malwo Lokýtko pravil, že ten Arom Bedlich, co se o něm Sirnův list zmiňuje, je velice význačný muž, a on má tu čest v jeho službách pracovat. Pan Bedlich je totiž guvernérem ostrova jménem Salida, který byl kolonizován a jakožto ostrovní provincie přináleží pod gwendarronskou správu. Ke kolonizaci ostrova došlo teprve před několika málo lety a od loňského roku vzdálená provincie zásobuje nurnský dvůr kvalitním vínem.

„Salidské víno, pánové, jste jistě dosud neměli příležitost ochutnat“, nadhodil Malwo Lokýtko.

„Ne...“, zabručelo to v lokále.

„Já taky ne...“.

Jednání u Červeného květu

Jorchen Kierke nechápal, proč Bořivoj Sirn přizval na jednání právě jeho, když jejich vzájemné vztahy od oněch vypjatých událostí kolem Severské výpravy byly tak problematické a nepřátelské, a o to víc se utvrdil v přesvědčení, že jde o nějakou levotu. Naopak Bolbuch kráčel po nurnském dláždění s tvářmi rozjasněnou nadějí a očekáváním. Nad zdobným hlavním vchodem se lehce pohupoval plechový štít ve tvaru pětিলistého rudého květu. Právě tam měli druzi namířeno, právě tam je vedl Malwo Lokýtko. Hobit dovedl oba Nurnské k separovanému stolu v jednom ze sálů,

představil je a s mírnou úklonou se odporoučel. Ke Kierkeho úlevě ani jeden ze dvou mužů, rokujících při džbánů vína, nebyl Sirn. Muži vstali.

Šíhlý, vysoký a dobře oblečený muž, který zřejmě měl celému jednání udávat směr, se představil jako pan Burzun, správce majetku salidského guvernéra. Svého pobočnicka představil jako kapitána Rastana, vojáka královské armády.

„Kapitán Rastan“, cvakl patami jezdeckých bot voják.

Bolbuch se představil jako starosta Liscannoru a Kierke jako hraničnick. Pan Burzun ihned pochopil, že partnerem pro vyjednávání je právě bělovousý trpaslík.

„Naše jednání se týká gwendarronské provincie jménem Salida“, spustil Burzun a napil se z poháru, „Máte o Salidě nějaké povědomí?“.

„V hrubejch rysech“, zalhal Bolbuch.

Jorchen Kierke jenom zavrtěl hlavou.

„Dobře tedy...“.

Pan Burzun vysvětlil, že Salida je malý ostrov v jihovýchodních mořích spravovaný guvernérem Aromem Bedlichem a považovaný za svrchované gwendarronské území od roku 1051. Ačkoli to nebylo přímo vyřčeno, Nurnští vytušili, že pan Bedlich byl jmenován guvernérem za příslib dvoru, že kolonizaci ostrova bude financovat ze soukromých zdrojů. Kolonizované části ostrova byly řídké osídleny a osety vinnou révou, již se v tamním vlhkém teplém prostředí nezvykle daří. První sudy vinných produktů se ke dvoru dostaly loňského roku a ihned se staly velice žádaným zbožím.

„Nejde jen o vhodné podnebí“, vysvětlil kapitán Rastan, „K výrobě vína je použito zvláštních postupů“.

„Jakých postupů?“, zeptal se hraničnick.

„To se mě neptejte, nejsem vinař“, pokrčil omluvně rameny voják.

„Je to předmětem tajemství tamních vinařů“, odtušil pan Burzun.

Dále podotkl, že výhodné podnebí pro růst a sklizeň révy má ale i své stinné stránky. Na ostrově se nadmíru daří veškeré vegetaci, tedy i té plevelné. Navíc je střed ostrova tvořen pásem hor, takže osídlit se podařilo pouze části pobřežních oblastí.

„Bujná vegetace velice ztěžuje průzkum“, přitakal Rastan, „Říkáme tomu zelená tma“.

„Lidé z pevniny si to těžko dokáží představit. V zeměpisném almanachu se dočtete

obecné konstatování, že Salida je zajímavý ostrov, kde se daří vínu. Realita je ale mnohem složitější“.

„A takhle od stolu těžko představitelná...“, dodal kapitán GKA.

„Dobře“, zabručel starosta Bolbuch, „A dál?“.

„Podívejte se na mapu“, řekl Burzun a posunkem vyběhl svého přítele, „Tedy spíš na lehký náčrt mapy. Zelená tma je prakticky vzato neprozkoumaná“.

Kapitán Rastan rozložil na stole mapu a přitom sdělil, že vzdálenost od Nurnu se počítá na nějakých deset až dvanáct dní plavby podle příznivosti větru. Bylo na první pohled patrné, že jde o ostrov, a to ostrov velice hornatý, zarostlý a nerozlehlý. Dle nahuštěných vrstevnic by se dalo soudit až nepřátelský. Kolonizátoři podle všeho za těch osmadvacet let nestihli zbudovat víc než jedno přístavní městečko na pobřeží obklopené vinicemi, jednu odlehlejší pevnost jménem Šedá a jakousi příbřežní vesnici s nepříliš optimistickým názvem Přístaviště popela. Jediné a tedy hlavní město Salidy neslo jméno Salida.

„Buduje se ještě jedna pevnost, pevnost jménem Nová“, řekl Rastan, když zaregistroval poplašené pohledy mužů na protilehlé straně stolu, „Dosud není zanesena v mapě“.

„Po pravdě řečeno“, upřesnil Burzun, „Výstavba Nové pevnosti je vlastně ještě ve stadiu úvah“.

Kapitán omluvně pokrčil rameny.

„Chápu“, sykl Kierke.

„Dobře...“, pokýval hlavou Bolbuch a upřel tázavý pohled na správce guvernérova majetku.

Burzun se pomalu dostal k jádru věci. Předestřel, že guvernéř si žádá dopravit z gwendarronské pevniny skupinu dobrovolníků, kteří se postarají o zajištění bezpečnosti v okolí stavby Nové pevnosti a taktéž bezpečnosti dělníků samotných a nosičů surovin ze Salidy. Obrátil se tedy listem na svého přítele Bořivoje Sirna z Královské zeměpisné společnosti s žádostí o výpomoc s výběrem správných a kvalitních osob. Správce svého majetku potom pověřil celou záležitost dojednat a zařídit.

„A pan Bořivoj Sirn vybral nás...“, dovítípl se Bolbuch.

„Přesně tak“.

„Dobře“.

„Vy se musíte rozhodnout, zda byste guvernérovu nabídku přijali a za jakých přijatelných podmínek“.

„Má pan guvernéř nějaký představy o přijatelných podmínkách?“.

„Přiměřený žold na hlavu“, odvětil pan Burzun, „Na hlavu a den práce“.

„Finanční rozsah přiměřenosti?“.

„Pochopitelně přiměřeně přiměřený“.

Bolbuch byl s výsledkem jednání spokojen a vysvětlil, že konkrétní částku musí stanovit po dohodě s ostatními a také přiměřeně tomu, kolik ochotných chlapů sežene. A vysvětlil ještě jednu věc, totiž že on zde jedná v zastoupení vůdce, který bude z těch dobrovolníků teprve vyvolen. A že to tedy značí, že definitivní dohodu s panem Burzunem dost možná bude uzavírat někdo úplně jiný.

„To samozřejmě chápu“.

Na rozloučenou pan Burzun jako výraz poděkování za projevenou ochotu předal Bolbuchovi láhev salidského vína.

Nad flaškou

Na omšelém stole stála zaprášená láhev s etiketou pomalovanou modrými hrozny a nápisem Salidské rudé. Na láhev se upíraly konsternované pohledy, jako by šlo o nějakou modlu.

„To je vono?“, porušil ticho Swen Dolbich.

„Jo, to je ten zázrak“, pokýval hlavou Jorchen Kierke, „Salidský červený“.

„Proč je to takový zašmudlaný?“, zeptal se Milo Pelíšek.

„To tak u starých vín bejvá“, řekl Bolbuch, „Zrálo to dlouhý leta po sklepích“.

„Vodevřem to teda?“.

„To se ví, že vodevřem“.

Trpaslík drapl lahev a odšpuntoval. Vytažený špunt vytloukl dutý ozvuk. Bolbuch přičichl a usmál se.

„Tak na činy veliký a na dálky nezměrný...“.

Napil se a pochvalně zamručel. Potom podal láhev dál. Flaška kolovala od úst k ústům a ozývaly se další a další výchrky uznání. Teprve když na dně nezbyla ani kapka, flaška doputovala zpátky na své původní místo do zelené tmy. Tedy doprostřed rozložené mapy ostrova Salida.

„Takže teď víte všechno a nezbejvá, než dát do kupy, kdo teda pojede“, usoudil bělovousý trpaslík, „Já totiž kvůli tomuhle zázraku pojedu, i když je to za mořem. Pojedu, i kdyby to mělo bejt zadarmo“.

„Taky zvolíme vůdce“, připomněl Korman Zlotě.

„Jasná věc. A vůdce dohodne přiměřeně žold...“.

„Výtečný víno“, pohladil si břicho Otakáro Vesta, „Nevíš, Bolbuchu, kolik si za takovou lahvinku účtují?“.

„To nevím, ale málo jistě ne“.

„Já teda neježu“, zavrtěl hlavou Dwany Růžička, „Mně víno nic neřiká. Správně hobit pije jedině pivo“.

„Ale vo víno tady přeci vůbec nejde...“.

„Vo víno tady právě že kráčí přede vším...“.

Nakonec se přihlásilo sedm mužů. Sedm mužů, kteří vytvořili skupinu, jež přijme práci guvernéra Bedlicha a vstoupí do jeho služeb. Trpaslík Bolbuch už se přihlásil a zkonstatoval, že i když bude na této výpravě jediným skutečným bijcem, tak že za hlt toho vína to stojí. Na to se ohradil Swen Dolbich, že on přeci jede také. Ale za bijce v tom pravém slova smyslu stále ještě považován nebyl, vždyť tohle měla být teprve jeho druhá družinová výprava. Dále tu byla pyroforická dvojice Vesta se Zemikosou. Jeden tušil, že z toho vína se budou dát vytráskat další peníze, a druhý se netajil přesvědčením, že peníze navíc se dají vytráskat úplně ze všeho. Korman Zlotě se měl starat o záležitosti z oboru magie, především tedy o vyvolávání ochranných kouzel před nebezpečnostím a nástrahami skrývajících se v zelené tmě. Skupinu uzavírali stopaři a léčitelé - Jorchen Kierke a Milo Pelíšek. Milo Pelíšek se jednou chtěl stát druidem a prozkoumat zelenou tmu ho tedy nadmíru přitahovalo.

„Nikdo další?“, otázal se starosta.

Ticho.

„Dobře. Nikdo další...“.

„Chlapi, vy co nejedete...“, pravil Zoltar Zemikosa, „Tak vy teda děte domu. Ted'ko se tady budou dojednávat tajný věci“.

Dwany Růžička se rozloučil a spolu s těmi několika dalšími opustil lokál. Chápal to. Chápal to i Al-Rahem, který účast odmítl z důvodu, že musí dostudovat nějakou školu života. Tohle jednoduše chápali všichni. Tak to prostě je. Je lepší, když je do věci zasvěcený jenom ten, kdo je v ní namočený. Je to tak lepší pro všechny.

„Takže teda zvolíme vůdce, ať se to hejbně dopředu“, řekl plešatý muž, „A ty nám, panenko malovaná, přines k tomu spravedlivému hlasování pivo“.

Pamilla Pešková zrudla jako rak a

poplašeně se otočila k sudu.

Zemikosa už to věděl. Věděl, že bude zvolený, vždyť tomu věnoval tolik úsilí. Někomu stačilo mluvit, někdo chtěl víc. Někdo neměl jinou volbu, někomu stačily sliby. Vždyť tolik možností se reálně zase nenaskýtal, zvlášť když Vesta se rozhodl upozadit v jeho prospěch. Hlasování dopadlo podle očekávání drtivým výsledkem.

„Tak vám teda děkuju“, řekl Zemikosa, „Je to pro mě překvapení, ale, jak říkám, i velkej závazek“.

Ani se při těch slovech nezačervenal. A potom pravil, že nazítří zajede do Nurnu dohodnout s Burzunem přiměřený žold a okolnosti přepravy na ostrov. Až se vrátí, očekává, že všichni budou připraveni. Když se potom na druhý den vrátil, nebyl sám. Vedle něj na oslíku přicválal hobit Malwo Lokýtko.

„Tohle je Malwo Lokýtko, nově družiník“, představil hobita novopečený vůdce družiny, „Je to zloděj, pánové, bude se hodit. Zloděj by nám chyběl jako sůl“.

„A taky umím vyzvídat“, doplnil hobit.

„Ty už nepracuješ pro Sirna?“, zeptal se podezřívavě hraničník Kierke.

„Ne“.

„Tady Malwo prostě vodíťka pracuje pro nás...“.

Někteří pokrčili rameny.

„Mně říkají, sata, Dolbich“, napřáhl pravici druhý válečník družiny, „Swen Dolbich. Už jsme se viděli“.

„A já jsem Milo Pelíšek, hraničář a družinovej felčar“.

Družina se tedy rozrostla na počet osmi mužů. Osmi mužů, kteří měli ubránit výstavbu Nové pevnosti proti zelené tmě.

„Jak vlastně dopadla dohoda ohledně žoldu?“, zeptal se najednou Otakáro Vesta.

„Nedopadla“, odvětil vůdce, „Nedohodli jsme se“.

„A co teda uděláme?“.

„Zajedeme zítra za Burzunem všichni. Jako do boje. S plnou parádou“.

„Myslíš, že to je dobrý nápad?“.

„Je to dobrý nápad. Aspoň uvidí, že připlatit za takovouhle vyzbrojenou bandu se nutně vyplácí“.

„Dobře“, pokýval hlavou Bolbuch.

Další jednání U červeného květu

„Bafněte tady ty stoly a přiražte je k

sobě“, komandoval Zoltar Zemikosa dva číšníky, zírající vyjeveně na skupinu ozbrojenců, která se nahrnula do salónku, „Bafněte je a sražte je sem. Je nás kapku hodně“.

Potom se obrátil na konsternovaného pana Burzuna a usmál se od ucha k uchu.

„Příteli!“, napřáhl pravici k pozdravu, „Přived jsem všechny své muže... Nevadí?“.

„Ani snad ne“, odvětil zdráhavě správce guvernérova majetku.

Když číšníci urovnali stoly a přinesli občerstvení, když všichni našli svoji židli a usadili se, představil vůdce Nurnských své muže jednoho po druhém a pár slovy zmínil přednosti každého z nich.

„Jsme prostě nejlepší skupina ve městě. Líp jste si ani vybrat nemoh“.

Pan Burzun pokýval hlavou a Zemikosa zahájil jednání o ceně. Smlouvání bylo dlouhé, padaly různé argumenty jednotlivých protistran, ale nakonec došlo k dohodě na rozumném kompromisu. Kapitán Rastan sdělil ještě pár informací o Salidě. Vojenská posádka na ostrově čítá nějakých dvaadvacetic mužů a až se Nurnští vylodí v salidském přístavu, zdvihne se jejich počet na čtyřicet sedm. Vlastně čtyřicet osm, protože se poplaví i Rastan, který byl guvernérem pověřen převzit nad salidskou brannou mocí velení.

„I vy budete přímo spadat pod velení kapitána Rastana“, ozřejmil pan Burzun, „Budete následovat jeho příkazů a podávat mu hlášení“.

Nurnští se také dozvěděli, že samotný guvernéř Bedlich na ostrově momentálně nepobývá. Správní záležitosti spadají do kompetence jím jmenovaného správce Sigmunda, který zřejmě bude úkolovat kapitána Rastana a skrze něj tedy i Nurnské. Následně byly probírány záležitosti ohledně nalodění a plavby samotné. Devětadvacátého jarnu vyplují z Nurnského přístavu dvě lodi, Kopretina a Tuleň. Rastan se svými muži se nalodí na Kopretinu, loď pod velením kapitána Jorgena Políbeného. Pro Nurnské byla vyčleněna paluba Tuleně, vlajkové lodi pod velením jistého Rábela Nohy, jehož příkazníkem je bocman jménem Lukren.

„Po dobu plavby budete tedy plnit příkazy pana Nohy, pánové“, vysvětlil Rastan, „Na moři platí mořský zákon a vy nejste cestující. Jste členy posádky, budete povinováni ochranou lodi...“.

„Dobře...“.

Na závěr jednání pan Burzun předal Nurnským zálohu, jejíž výše se odvíjela od předpokládané délky plavby, a Zemikosa rozhodl, že

Nurnští se ubytují v kajutách Tuleně už den před vyplutím, aby měl všechny pod kontrolou a aby se náhodou nestalo, že někdo zaspí nebo se nedostaví.

Plavba

Tuleň s Kopretinou opustily vody Nurnského přístavu podle plánu. Kajuty byly Nurnským přiděleny dvě, vlastně jedna kajuta a potom část podpalubí. Za honoraci vůdce určil sebe, Otakáro Vestu, Kormanu Zlotěho a Mila Pelíška. Ostatní musili vzít zavděk špinavou tmavou dírou dole a pravdou je, že to způsobilo jistě rozmišky a rozmrzelost. Druzi byli také poněkud unavení pitkou z předešlé noci, kdy Zemikosa rozhodl, že by bylo záhodno navázat vztahy, a uspořádal pijatku v jedné z přístavních taveren, na niž sezval Rastana i kapitány obou lodí. V závěru, kdy už noc dávno nebyla mladá, se Lokýtko, Vesta a vůdce odebrali navštívit nevěstinec. Ti tři si padli do oka. Trpaslík Bolbuch jim kráčel v patách, aby dohlédl, že až skončí, neopomenou nastoupit na palubu.

Nalodění poznamenala ještě drobná rozepře mezi kapitánem a vůdcem družiny ohledně zvířete, jež jeden z jeho mužů zatvrzele požadoval vzít na s sebou palubu. Ten muž se jmenoval Kierke a zvířetem byl lev. Vlastně horská lvice. Zemikosa se nakonec nějak s kapitánem Nohou dohodl a kapitán nepřiliš ochotně ustoupil.

„Říkám jí Rút“, pravil hraničník na vysvětlenou.

Nejednalo se ale o jediné zvíře na palubě. Milo Pelíšek vedl na řemínku milovaného psa Limbuse.

Když potom pan Noha spatřil bělovousého trpaslíka, jak vleče po lávce obrovský mlýnský kámen, už jenom rezignovaně mávl rukou. Bolbuch kámen potřeboval. Nesnášel vodu, a tu mořskou ještě víc. Děsil se té mokré slané věci až k smrti. Plavbu byl schopen přečkat jen hluboko v podpalubí v objetí s mlýnským kamenem, jenž se v těch časech proň stával jediným pevným bodem v tom skřípajícím kymácejícím se mokřím světě kolem. Tedy alespoň zpočátku. Když plavba trvala déle, odvážil se někdy z náruče mlýnského kamene vymanit. Bolbuch vždycky tvrdil, že sepětí s mlýnským kamenem v něm nabuzuje pocit, že se nachází hluboko v důlní šachtě. Tedy z jeho pohledu v bezpečí.

Nurn ještě nezmizel z dohledu, když kapitán Noha nechal nastoupit posádku, aby se

všichni muži navzájem seznámili a poznali, kdo má na lodi jakou práci a zodpovědnost. Kromě bocmana představil kormidelníka Pipa Štústka, kuchaře Šilhavce a plavčíka přezdívaného Malý Štětinač. Dále pak námořníky Lenivce, Corchana, Fila Hnáta, Mazaného Kupřince, Šíleného Hanse, Rámusníka a muže jménem Golub.

* * *

První dny plavby jistou nikoli nepodstatnou část Nurnských zachvátila mořská nemoc, čímž pádem družina jako celek nepůsobila příliš akceschopně, ale námořníci to nepovažovali za něco nezvyklého. Věděli, že pro člověka nevyklého dlouhodobému pobytu na moři bývají první dny obvykle utrpením. Bocman pověřil plavčíka, aby roznesl po kajutách kýble a neopomenul je často vyměňovat.

Čtvrtého dne plavby, když se suchozemským krysám, jak lidem, co nejsou mořskými vlky, říkájí s oblibou námořníci, udělalo jakž takž lépe, oznámil kapitán Noha, že na počest zatím úspěšně pokračující plavby nechá zabít prase. Vypaseného čuníka, kterého do té doby drželi ve skladištním prostoru, porazil přímo na palubě kuchař Šilhavec a spolu s Šíleným Hansem jej naporcovali a dali vařit v kotli. Navečer posádka зробila pod širým nebem stoly a lavice z vysprávkových prken a sudů a lodní kuchař všechny muže uctil ovarem a hustou černou polévkou s kroupami, již se říká prdelačka.

„V prdelačce je vobsažený všechno, co správnej chlap potřebuje k životu“, pochvaloval si labužnický Swen Dolbich, „Poctivá prdelačka je halt poctivá prdelačka“.

„Jo, to máš recht“, přitakal Milo Pelíšek.

„Chtěl bych vám, chlapi, oznámit jednu novinu“, nadhodil Korman Zlotě, „Jednu, prostě, novinu“.

Nurnští na něj upřeli pohled.

„Že mám s sebou dóle v podpalubí animálie, to určitě víte...“.

„Myslíš havrana?“, zeptal se Otakáro Vesta, „Tvýho kouzelnického havrana?“.

„Jo, toho havrana“.

„To přece všichni do jednoho víme...“.

„Jo, to teda víte. To vim, že tohle víte. Ale jednu věc ještě nevíte“.

„A to jakou?“, zeptal se za všechny Swen Dolbich.

„Nevíte totiž, jak se jmenuje...“.

„Tvuj havran ale přeci nemá méno“, připomněl Zoltar Zemikosa, „Žádnýs mu nedal“.

„Právě že už dal“.

„Dal?“.

„Jo, dal. Dneska ráno. Hned po tom, co nám řekli, že zapíchnou to prase“.

„No a jak se teda ten tvůj havran jmenuje?“, zeptal se Jorchen Kierke.

„Čimčár“, pravil pyšně pan Zlotě, „Jmenuje se Čimčár“.

Milo Pelíšek uznale pokýval hlavou.

„Čimčár?“, ozval se Malwo Lokýtko, „Proč, u všech bohů, zrovna Čimčár?“.

„Vlastně to vymyslel tady Pelíšek“.

Milo Pelíšek znovu přitakal a dmul se pýchou.

„A co to má společného s tím zapíchnutým čunětem?“, uchechtl se nejistě Zemikosa.

„S čunětem to nemá společného vůbec nic“.

„Na to se napijem...“, pozvedl plechový hrnek k připitku Otakáro Vesta, „Takže na Čimčára!“.

„Na Čimčára!!!“.

* * *

Osmého dne hlídka ze strážního koše oznámila zemi na obzoru. Nurnské poněkud překvapilo, když se dozvěděli, že dosud málo zřetelné obrysy pevniny před nimi přináležejí pásu salidského páteřního pohoří. Očekávali, že od Salidy je stále dělí minimálně dva dny plavby. Ale vzhledem k tomu, že lidé kolem kapitána Nohy překvapení nevykazovali ani náznakem, vysvětlili si ten holý fakt příznivým větrem a mořskými proudy.

Salida! Ostrov syté tmavozelené barvy takhle zdálky dával tušit, že zelená tma se pne až k samým vrcholům horského masivu obemknutého tlustým prstencem mlžných par. Hory působily majestátně a hřmotně, jejich příkré srázy se zdvihaly v podstatě z hladiny moře, od samotného pobřeží.

Tuleň s Kopretinou kapitána Políbeného se přiblížil a potom změnil kurs na východ v uctivé vzdálenosti podél břehů. První známku lidského díla, které si užaslé dobrodruzi srocní u pravého bortu všimli, byl osiřelý maják někde v místech, kde mapa uváděla Přístaviště popela. Další maják zahlédli až v blízkosti města Salidy samého, za ním se otevřela zařízlá zátoka a vynořily se siluety domů a stavení rozestých po stráních. Město nepůsobilo dojmem rozlehlosti, tím méně malebnosti. Lodě přistály v přístavu poblíž doků. Kromě množství rybářských barek a člunů zde kotvila jediná bytelná loď, velká šalupa, na níž bylo

vidět, že zažila mnohé.

Kapitán Rastan vyhledal Zoltara Zemikosu a oznámil mu, že ihned po vylovení jej mají všichni Nurnští i s osobními věcmi následovat do sídelního domu salidského správce pana Sigmunda. Řekl, že pan Sigmund je velký muž malého vzrůstu. Totiž kudůk.

„Jak říkám“, pravil Zemikosa, „I shnilý jabko může bejt nakonec dobrý jabko“.

Sekáč

S dotyčným pánem se Nurnští druzi sešli po půldruha hodině čekání v předšálí, kdy jediným vzrušením byla korpulentní služka, nabízející pánům čišky vína ředěného vodou. Salidský správce je uvítal v hodovní síni při sýru, chlebu a cizokrajném ovoci, připomínajícím ponejvíce zcvrklá jablka zelenožlutohnědé barvy, v nichž se nacházela spousta hladkých pecek. Pan Sigmund se omluvil a poděkoval za strpení a vybídl Nurnské, aby jedli a pili, co hrdlo ráčí, že to malé pohoštění je tady pro ně.

„Všchno zde pochází z darů ostrova“, pochlubil se kudůk, „Ty sýry, ty mladé salidské sýry jsou opravdu výtečné“.

U společenské konverzace však pan Sigmund nezůstal dlouho, jen tolik, co považoval za uměřenou povinnost hostitele k hostům tohoto druhu. Potom na nurnské druhy bez okolků vybalil, co po nich právě teď požaduje.

„Za dva dny vyrazí karavana k nově budované pevnosti v horách“, řekl pan Sigmund, „Té pevnosti říkáme Nová“.

Nurnští pochopili, že staveniště Nové pevnosti by se mělo nalézat tři dny cesty pralesem a že cesta to bude svízelná, poněvadž celou dobu vede do kopce. Karavana sestávající z osmnácti mezků by měla vézt materiál nezbytný ke stavbě, ale taktéž i potraviny a nářadí. Kromě Nurnských, kteří převezmou přímou zodpovědnost za bezúhonné doručení zásob na cílové místo, nebude součástí výpravy jiných osob než dvou vojáků, několika pohůnků od zvířat a jistěho pana Otomara.

„Mladý pan Otomar“, vysvětlil pan správce, „Je dohlížitel nad stavbou. Vynikající kartograf a stavitel“.

„Chápu“, odvětil Bolbuch, „Je v nejvyšším zájmu, aby do cíle dorazil v jednom kuse“.

„Živý a zdravý...“.

„Dobře“.

„Ti dva muži od kapitána Rastana, ti

budou jeho osobní stráží“.

„Jo“.

Správce Sigmund řekl Nurnským, že by si měli ve městě najít nějaké zázemí, hostinské pokoje, kde by nechali část svých věcí, jež s sebou přivezli z Nurnu a jež nebudou v horách potřebovat. Vyjmenoval několik možných podniků, z nichž doporučil ubytovací služby hostince U červeného vína.

„Vaří tam vcelku slušně a pokoje udržují v ucházející čistotě“.

* * *

Družina se ubytovala ve zmíněném hostinci a vůdce vyhlásil pro následující den volnou zábavu s tím, že si ale každý musí opatřit vybavení, které mu schází a které očekává, že by jej v horách bylo potřeba. Na ten popud si druhého dne navečer Milo Pelíšek do hostince U červeného vína přinesl nový sekáč. Usoudil totiž, že takový šikovný sekáč by se mu v pralese mohl ztratit hodit.

„Kus vocad' má krámek nějaké Januš. Hokynář“, vysvětlil nadšeně Milo, „Má na krámě spoustu šikovnejch věcí, co by se mohly hodit. Koupil jsem tam za babku tenhle sekáč“.

„Ukaž?“, ozval se Swen Dolbich a uznale potěškal Milův sekáč, „Pěkej sekáč to je“.

„Má tam ještě jeden, podobnej. A spoustu dalších věcí“.

„Co s tím sekáčem tam nahoře budeš dělat?“.

„Sekat pralesní pahejle, co nám zatarasej cestu...“.

„Pralesní pahejle?“, zdvihl obočí Korman Zlotě.

„Vim vo čem mluvím. Vždyť já, holenku, zakrátko budu druidem“.

„Když potřebuje sekáč, ať ho má“, potvrdil Zemikosa, „Pokád tam budou ty pahejle a nebyl by sekáč, kterej moh bejt, eště bysme litovali“.

„Sekáč se v pralese bude hodit“, založil rezolutně ruce na hrudi Milo Pelíšek.

„Prosím tě, Milo“, přitočil se k hobitovi vůdce, když se druzi pomalu začali zvedat na kutě, „Cos tam u toho Januše v krámě všechno viděl? Teda kromě toho sekáče...“.

„Kromě toho sekáče?“, zamyslel se Pelíšek, „Plno rozličnejch věcí... prostě všechno možný...“.

Potom vůdci vysvětlil, kde přesně se to Janušovo hokynářství nachází.

Karavana

Něco se od předvčerejška muselo změnit. Karavanu tvořilo osm plně naložených mul, devět ještě naloženějších mezků, pět Rastanových vojáků, setník jménem Krass, šest pohůnků, jejich předák jménem Balthazar, dohlížitel Otomar a nějaký pan Knut. Nurnští, když se dostavili na malé náměstíčko, odkud karavana měla vyrazit, usoudili, že zesílení početního stavu gwendarronského vojska si vyžádala přítomnost právě pana Knuta. Pan Knut se představil jako odborník na prospektorské a důlní práce, což samo o sobě s účelem vyslání karavany ne zcela souviselo. Nurnští si své domněnky nechali pro sebe, ale usoudili, správce Sigmund má nějaké další zámysly, o nichž jim neřekl, a že ty zámysly nejspíš vyjdou najevo postupně nebo až tam nahore.

Zvířata úpící pod tíhou nákladu se za pobízení pohůnků vydala na pochod a město zakrátko zmizelo zásobovací skupině za zády. Sytě zelenou vegetací stoupala šťerková cesta, ale ta se časem, jak se ostré slunce přehouplo přes polední bod své pouti, počala valem zužovat. Jako by ji ze stran svírala mocná síla přírody, cesta prohrávala marný boj s okolním bujným rostlinstvem. Rostlinstvo se proměnilo v prales bzučící hmyzem. Štěrka pozvolna přešel v udusanou hlinu, cesta strměla a klikatila se jako tělo hada a čím výš karavana stoupala, tím se množily balvany a skalní výčnělky. Pochod se značně ztížil a zpomalil a vedro vládlo k padnutí. V půl čtvrté dohlížitel Otomar vyhlásil přestávku k odpočinku a pozdnímu obědu. Pohůnci si rozdělili zvířata a vyvedli je do alespoň trochu chladivého stínu na pastvu.

* * *

Ozval se zoufalý výkřik, vojáci stáli okamžitě na nohou a Nunští také. Křičeli i další honáci a hnali se vpravo ke skupině poděšeně hýkajících zvířat. Na zemi se tam svíjel muž a hlasitě nafíkal a chroptěl. Někdo vykřikl, že Sopela uštkl had.

Na místo doběhli družinovní léčitelé, Pelíšek s Kierkem, ale nedokázali z úpícího muže dostat víc, než že ten had byl šedivý a trochu do zelena. Což byla z hlediska felčarského informace víceméně nepoužitelná, tím spíš, že nurnští hraničáři pocházeli z pevniny a znali tak nanejvýš zmiji. Sopelovi, jak se ten muž jmenoval, hrozivě natekla a zmodrala noha a v místě uštknutí zely dvě rudé díry. Pelíšek nasekl nohu sekáčem, aby se alespoň část jezu vyplavila s krví z těla ven a Jorchen Kierke zraněnou končetinu zaškrtil kusem

provazu těsně pod kolenem. Náhle mezi ně vpadl Swen Dolbich, ostrovan z Gurdutových kruhů.

„Ten sajrajt je potřeba, sata, hnedko vysát!“, zařval, a to bylo vše, co toho dne řekl.

Než jej druzi stačili zarazit, zakousl se neohrožený Gurduťan Sopelovi do nohy a tváře mu splaskly podtlakem. Hadí jed musel být velice silný, neboť Swenovi zdřevěněl jazyk. Něco chrčel, byl rudý jak rak a použil oči. Odpotácel se stranou, strčil si prst do úst a vyzvrátil oběd. Bylo to ale marné, toho dne už nebyl schopen promluvit. Hraničáři tedy Sopela i Swena Dolbicha ošetřili i s použitím nějakých mastí a žehnali bohům, aby tahle zlá příhoda měla šťastný konec. Gurduťanovi zchroml obličej, ale jinak byl schopen pohybu. Zato s pohůnkem to bylo zlé.

„Jak je na tom?“, zeptal se předák Balthazar s obavami v očích.

„Těžko soudit“, odvětil Kierke.

„Jestli se dožije večera, možná má šanci“, odtušil Milo, „A když se dožije rána, má snad vyhráno“.

„Ta jedovatá havěť je tady všude“, postěžoval si pan Otomar, „Nejlíp by to bylo tady celý vypálit“.

„Vono tu tý jedovatý havěť žije víc?“, zeptal se trpaslík Bolbuch.

„Spousta. Hadi, štíři... pavouci. Potvory jedna horší než druhá“.

To nebyla pro Nurnské dobrá zpráva. Usnesli se, že karavanu je třeba přeuspořádat nikoli do nahodilého hrozu, ale do jasné formace. A dohodli se setníkem Krassem, že nadále se nikdo nebude volně pohybovat po okolí, pokud místo nebude předem důkladně ohledáno.

* * *

Sopel se večera dožil. Ležel ve vleku z klacků přivázaných k mule a blouznil. Nohu měl jako bání, z děsivého otoku mu hraničáři vymačkali zčernalý hnis a provedli další nezbytné procedury. Když padla noc a oheň divoce praskal, zchradlý pohůnek konečně usnul a poměrně pravidelně oddychoval. Hlídky celou noc obcházely ležení a šustily bidly v trávě, aby odehnaly havěť, která se v ní mohla ukrývat. Předák Balthazar Nurnským poděkoval za bezpříkladnou pomoc a poskytl v plac láhev salidského, kterou si schovával na horší časy. Láhev kovala a druzi mlčky hleděli do plamenů. Balthazar se zdál být vděčný.

* * *

Sopel přežil noc a Swen Dolbich promluvil.

„Je ráno, chlapi!“, houkl zvesela

„Krásnej slunečnej den!“.

Setník Krass řídil sbalení tábora a pohůnci přiřídili jednu z tyčí od závěsu a zrobili tak Sopelovi provizorní berlu. Churavý muž totiž usoudil, že s její pomocí bude moci pokračovat v cestě po svých. Dodatečný náklad totiž předešlého dne hrozil, že se pod ním plně naložená mula strhne. A to by bylo neštěstí. To by nutně znamenalo zbavit se části nákladu, což by dohlázele Otomara jistě nepotěšilo.

Cesta strměla a prales houstl, ale později odpoledne se stromy rozestoupily a odhalily homoli odlesněného kopce, na níž stály základy rozestavěné pevnosti. Jak karavana stoupala po úbočí, za zády, kde to koruny stromů dovolily, se naskýtal výhled na sluncem zalitou modř moře. Skupina se dosápala na pahorek na samé hranici vyčerpání. Slunce žhnulo a Nurnským teprve teď došlo, jak bylo ve stínu korun pralesních stromů vlastně dobře.

První, co z torza Nové pevnosti o sobě dalo vědět, byly rozestavěné úseky palisád. Uvnitř vykloučeného prostranství probíhala intenzivní výstavba, ale od moře Nová pevnost nemohla být dosud vidět. Na to se stavba nacházela v přílišných počátcích, v budování základů, především základů jakési budoucí dominantní stavby. Kromě hrocených palisádových kůlů tak zatím nejvyšší dominantu tvořily plátěné stany s podsadami, stany stavebních dělníků. Dělníci přerušili práci, aby nadšeně uvítali zásobovací karavanu. Přivítání bylo vskutku bouřlivé. Se setníkem Krassem se po chlapsku objal jistý voják, jehož Krass představil jako setníka Guderta. Gudert pro zbytek dne vyhlásil přerušování prací, potřásl si pravicí i s dohlázelem Otomarem a zevrubně jej seznámil se stavem stavby. Muži z Nové pevnosti dostali příkaz připravit táborový oheň a setník Krass zatím vysvětlil, že dochází k výměně skupin. Nazítí karavana s odpočátky zvířaty a stávajícími dělníky vyrazí na zpáteční cestu k městu. V dalších pracích bude pokračovat skupina předáka Balthazara a Krassovi vlastní muži.

Pozdě odpoledne zahřel táborový oheň, u nějž se Gudertovi muži světili se zkušeností a informacemi o tom, co je kde potřeba, v jakém stadiu se výstavba toho kterého fragmentu nachází a kde se vyskytly jaké potíže.

„Během výkopů chlapi narazili na nějakou podzemní výdut“, řekl Gudert, „Jsou tam jeskynní prostory. Dalo by se to tam využít jako sklepy“.

„Skaliska jsou tu tvrdý, čedičový“,

pravil jeden z mužů, „Tady bych teda jeskyně nečekával“.

„Je to rozlehlé?“, zeptal se se zájmem Otomar.

„Těžko říct. Kus jsme použili, některý průvlaky nahrubo zazdili bedněním“.

„Mělo by se to tam prohlédnout. Zhodnotit“, otočil se Otomar na prospektora Knuta, „Třeba se to dá nějak rozšířit a přebudovat. Co myslíte?“.

„Vezmu pár chlapů a zaměříme se na to“, odvětil důlní mistr pan Knut, „A když už je řeč o průzkumu...“.

„Ano?“.

„Nemyslím průzkumu tady, ale tam...“, máchl rukou k západu, „Měl bych práci i tady pro Zemikosovy muže“.

„Chápu...“, přitakal dohlázele.

Zoltar Zemikosa na prospektora upřel pozornost a stejně tak i ostatní Nurnští.

„Támhle kus dál na západě se nalézá taková přírodní plošina. Mezi takovými třemi kopci“.

„A co mezi těma kopcima je?“.

„Ta plošina...“.

„To chápu“, odsekl vůdce Nurnských,

„Ale co bysme tam jako měli hledat?“.

„Vodu“.

„Vobyčejnou vodu?“.

„Potřebujeme, abyste se tam porozhlédli. Jestli je tam pitná voda, co je tam za skály, co tam roste, žije, a tak dál“.

„Myslíte jako abysme to tam zmapovali?“, dotázal se Bolbuch.

„Přesně tak“, pokýval Knut hlavou, „A zhodnotili, jestli by to místo bylo příhodné pro zbudování trvalého postu. Rozumíte, co mám na mysli?“.

„Jasně“, odvětil Zemikosa, „Vočíhnem to, jak to tam vypadá. Spolehněte se“.

Toho dne těsně před šířením došlo ještě k jinému průzkumu. Vůdce Zemikosa oznámil, že se vyběhne po blízkém okolí poohlédnout po nějakých kytkách od svého herbáře. Kierke podotkl, že by se po zkušenostech s hadem neměl nikdo po okolí potulovat sám. Vůdce si tedy vzal k ruce Mila Pelíška a ti dva se potom se soumrakem vrátili s tím, že někde na západě spatřili kouř a také nějaký nahodilý záblesk od moře. Druzi se nad mapou shodli na tom, že zmíněný sloup dýmu stoupal dost možná z míst, kam je posílá prospektor Knut. Dost možná, že Salida není až tak neobydlená, jak se to původně jevilo.

„Může nás tam čekat kde co“, pravil Korman Zlotě.

„To máš recht“.

Plošina mezi třemi kopci

Sekáč Mila Pelíška, který pořídil u hokynáře Januše, se neskonalé hodil nedlouhou poté, co Nurnská družina seběhla z novopevnostské homole a zabředla zpátky do pralesa. Objevil se nečekaně i druhý Janušův sekáč, tentokrát v držení hraničnicka. Ti dva prosekávali cestu a snažili se držet jakýs takýs vytýčený směr. Práce to byla vyčerpávající, v prosekávání průchodu divokým porostem se druzi museli střídat. Nurnští postupovali vpřed velice pomalu a udržovali si pochodové sestavení. Bedlivě naslouchali zvukům džungle a pamětlivi toho, co se přihodilo Sopolovi, ostřížím zrakem pátrali po kradmých mihnutích živočichů. Vládlo takové horko a vlhko, že se druhům šaty lepily na kůži. Měli čela zrosená krůpějemi potu, jenž se čůrcích vpíjel do tkaniny. Úzkým vysekaným pruhem kráčeli husím pochodem. Terén ve směru, kterým mířili, stále strmě stoupal.

Z ocasu družiny se náhle ozval bolestivý výkřik. Zemikosa prosekávající vpředu divoké lány se prudce otočil na Otakára, stojícího za ním.

„Co se stalo!?“

„Dolbich! Rychle!“, zazněl Kormanův hlas.

„Ja tam Pelíšek!“, křikl Kierke a zasunul sekáč za opasek.

„Neni!“.

Hraničnick se rozeběhl a dral se skrze ustupující druhy, vůdce hned za ním. Minul Mila Pelíška, který konsternovaně civěl do prázdna, jako kdyby tady vůbec nebyl. Swen Dolbich se na ocase pochodového uskupení svíjel na zemi a držel se za stehno. Krev vykreslila na mokré látce rudý květ.

„Had!“, zaúpěl válečník v mráкотách, „Hryznul mě had!“.

Druzi už tak nějak tušili, co dělat. Kierke v místě uštknutí nasekl sekáčem látku i s kůží. Zemikosa pevně podvázal ránu výš směrem k srdci. Dolbich bolestí zkrřivil tvář. Hraničnick se přisál ústy na ránu a plival jedovatou krev stranou.

„Myslim, že bys neměl“, podotkl pan Zlotě.

Kierke dál sál a plival růžové hleny. Potom mu zdřevěněla ústa křečí, ale ne tolik, jako tenkrát zraněnému. Tentokrát ale nešlo Sopela, jednalo se o družníka. Hraničáři proléčili Dolbicha

i kouzly. Malvo si půjčil od Zemikosa sekáč a osekál dva mladé kmínky. K nim přivázal spací plachtu a vyrobil tak provizorní nosítka. Těch se chopil Korman Zlotě s vůdcem a naložili na ně zraněného, který zatím upadl do mdlob.

Jorchen nepromluvil plně dvě hodiny. Jenom občas při prosekávání cesty něco zahuhlal, ale nebylo mu vůbec rozumět. Zemikosu vpředu nahradil Vesta, ochromeného hraničnicka o chvíli později Bolbuch.

Asi ve tři hodiny odpoledne vůdce vydal příkaz k odpočinku a vyklestění malého prostoru kolem. Pravil, že je ještě jedna cesta, jak si poradit s hadím jedem. Řekl, že o hadech a pavoucích zaslechl už něco dole ve městě a že by měly pomoci nějaké byliny. Otakáro potvrdil, že to je pravda, a vytáhl nějaké poznámky. Nurnští rozbili ležení a rozložili se kolem nebohého Swena. Vůdce si vzal sekáč a naprotiv hroícímu reálnému nebezpečí zmizel v zelené tmě. Když se vrátil, nesl v náručí chuchvalec bylin. Otakáro Vesta byliny probral a některé odhodil stranou.

„Tohle listí by mu podle všeho mohlo pomoci“, řekl hobit a obrátil se na Kierkeho.

Ten několik zelených listů vzal, rozžvýkal a naplácal Swenovi na zraněné stehno.

Brzy po obědě se Nurnští vydali na další strastiplnou pouť. Po šesti hodinách od chvíle, kdy došlo k uštknutí, bylo jisté, že zdravotní stav chorého se valem zlepšuje. Zda se o to zasloužila více hraničářská magie nebo Zemikosovo listí, bylo těžko posoudit, ale druzi se obecně shodli na tom, že byliny, jež vůdce natrhal v lese, rozhodně účinkují.

„Snažil jsem se ty kytky najít už tam u pevnosti, ale marně“, přiznal se Zoltar Zemikosa.

„Měl bys toho najít víc“, navrhl Korman Zlotě, „Abysme měli do zásoby“.

„To je fakt“, přitakal Milo Pelíšek, „Nerad bych šel někomu z nás na funus“.

„Až bude čas, porozhlídne se“, souhlasil zpoza těžce oddychujícího Lokýtky Vesta.

Bolbuch něco zachrčel na souhlas a dál se rozmachoval sekáčem. Swen Dolbich už nabyl vědomí a tenkým hlasem občas k nosičům něco prohodil.

Když slunce, které skrze koruny stromů naplňovalo prales zelenavým přísvitem, začalo slábnout, rozhodl vůdce, že družina rozbije tábor.

„Tady bude vohniště...“, udělal botou do kypré půdy značku, „A kolem něj se to na šest sáhů proseká“.

„A položte mě pěkně do měkkýho“,

ozval se z nosítek Swen Dolbich, „Pěkně blízko vohni, ať na mě nejdou komáři“.

„Myslim si, že tady válečník už ty nosítka nebude potřebovat“, odušil Otakáro Vesta.

„Jak to myslíš?“, zasténal Swen.

„Slez kalupem dólu“, houkl vůdce, „A hybaj do práce. Hezky jako vostatní“.

* * *

Prales následujícího dne znatelně prořídil až po devíti hodinách úmorné pouti. Terén už tolik nesturměl a mezi hnjícími listům se tu a tam objevil kámen. Musili se nacházet už hodně vysoko v horách. Stále věřili, že kráčeji správným směrem, a byl tu Čimčár, který občasně vylétl nad nejvyšší patro pralesa, aby Kormanu Zlotěmu vnukl obrazy z ptačí perspektivy. Okamžitě se ale vracel, aby vůbec bylo kam. Ztratit pojem o správné poloze družiny, ačkoli byl se svým pánem na kratší vzdálenost duševně spjatý, by nemusel být až tak velký problém.

* * *

V pokročilém odpoledni se před Nurnskými za posledními stromy rozevřela široká náhorní planina. Rovina porostlá hustým, ale nevysokým podrostem a tonoucí v mlžném oparu. Planinu svíraly kopce. Asi to bylo to místo, o něž projevoval zájem pan Knut, protože kopce druzi napočítali skutečně tři. Na vzdáleném kopci daleko vpravo, na jeho úbočí, se běhalo cosi, co upoutalo pozornost Nurnských. Působilo to nepatřičně, ale bylo to příliš daleko, aby šlo usoudit, o jaký útvar se jedná. Korman Zlotě tedy vypustil animalia. Nurnští se rozložili na okraji lesa a oddali se odpočinku.

Poselství míru

Havran Čimčár skrze Kormanova ústa zvěstoval, že bělostný útvar na úbočí kopce je stavení. Nebo něco na způsob stavení, stvořené lidskou rukou. Stavení mělo podobu nahloučených balvanů překrytých čímsi jako střechem z klád, klacků a listí. Ačkoli obydlí působilo primitivním dojmem, jistě jej stvořily myslící bytosti.

„Jsou to ale spíš bytosti než lidi“, upozornil Korman, a vysvětlil proč.

Havran mu totiž vnukl vjem, podle nějž kouzelník bytosti popsal jako malé osoby s nezvykle velkýma ušima.

„Mají na sobě chudobný hadry“.

„Když stavěj domy a voblíkaj se, tak myslej jako my“, upozornil Vesta, „A to značí, že i mluvěj“.

„Je to asi nějaká svatyně, ti tvorové jsou tam dva a asi jí hlídaj“.

„Před kým, u všech všudy?“, dotázal se Lokýtko, „Dyť tady kolkolem nikdo není“.

„Ale je. Kus stranou pod kopcem Čimčár zmerčil přehrše menších staveb. Stojí tam vlastně vesnice. A těch tvorů jsou tam desítky“.

„Zajdeme tam a promluvíme si s nima“, navrhl vůdce.

„To, že mluvěj, ještě neznamená, že nám budou rozumět“, upozornil věkovitý Bolbuch.

„A kdyby nám náhodou rozuměli, co jim budeme povídat?“, zeptal se Milo Pelíšek.

„Že jim neseme mír“, pravil Zemikosa.

„Mír?“.

„Jo. Mír. Co taky jinýho...“.

„Pak jsou tam ještě pavouci“, vytrčil varovně prst Zlotě, „Hodně pavouků“.

„Pavouci?“, zděsil se Milo Pelíšek, „Kde?“.

Korman popsal, že Čimčár si pavouků všiml na jednom z těch nižších kopců. Tam jich prý bylo hodně, celá hnízda. Ale zahlédl je i ve vesnici. Kouzelník usoudil, že je ušatí mužici nějakým způsobem dokázali domestikovat.

„Jak jsou asi velký?“.

„Většinou takhle“, ukázal Korman.

Druzi na srozuměnou pokývali hlavami.

„Ale některý jsou velký až takhle“.

„Kecáš!“.

„Fakt nekecám...“.

I přes toto varování vůdce odmítl zvěstovat ušatým domorodcům skrze Čimčára nějakou formu písemného či piktografického poselství. Rozhodl se pevně, že poselství míru Nurnští přinesou osobně, že bude předáno tváří v tvář. Vysvětlil druhům, jak konkrétně si představuje pochodovou formaci a tedy postavení každého muže v šiku, a o chvíli později nurnská kumpanie vyhřezla z lesa mezi křoviska náhorní planiny. Ačkoli se z dálky pláň zdála být porostlá hustě, opak byl pravdou a rychlý postup nepůsobil nejmenší obtíže. Čimčár sledoval Nurnské z výšky a Korman skrze jeho vnuknutí krátkými výkřiky korigoval správný směr.

„Vědí o nás!“, upozornil Zlotě, když Nurnští postoupili asi do středu planiny.

„Jak je to možný?“, houkl rozčileně Bolbuch.

„Nevim, ale srocujou se“.

„Nežvaňte a hybaj!“., rozkázal vůdce, „Vono to nák dopadne...“.

O chvíli později Korman zvolal, že se

asi třicetičlenná skupina tvorů rozeběhla vstříc Nurnským. Zakrátko už druzi zaslechli jejich řev a časem i ušaté hlavy mňhající se nad křovisky. Zemikosa tak tak stihl Nurnskou družinu přeskupit a rozvinout do bojové formace. Jeho volání o tom, že Nurnští přinášejí mír zcela zaniklo v šíleném ryku těch tvorů. Bylo zřejmé, že dojde ke krvavému boji. Když se ušatci vynořili na dostřel, Zemikosovi nezbylo, než vydat povel k palbě. Tou dobou už bylo jisté, že se v řadách útočníků hnou i pavouci, a tedy myšlenku na předání poselství míru je možné zatratit.

Útočníci přestáli nápor šípů a linie protistran se protly. Ať už byly pohnutky primitivního národa jakékoli, do boje se vrhl zavile a neústupně. Pavouci působili opravdu ochočeně a jejich roztroušená ganglia si dobře uvědomovala, co jejich majitelé žádají. Na druhou stranu se ale primitivní zbraně domorodců nemohly se zbrojemi a zbraněmi Nurnských měřit. Jednalo se v malém měřítku o střet dvou kultur, které od sebe dělily věky civilizačního vývoje. Zranění na straně Nurnských byla značná. Swen Dolbich se pod ranou kyje zhroutil do bezvědomí a nebyl sám. I Milo Pelíšek se svalil, ale v jeho případě se jednalo o taktický manévř. Po Bolbuchově boku se činil Zoltar Zemikosa a Jorchen Kierke, vždyť družina trpěla nedostatkem opravdových válečníků z povolání. Otakáro Vesta metal výbušniny jako divý a neméně se činil střelec Malwo Lokýtko, který našel výhodnou pozici a přístipkařil všude, kde bylo potřeba. Po Zemikosově pravici se vynořil Korman Zlotě s holí v rukou a bil se, jako by ani nebyl kouzelník, ale syrový chlapík od rány. A Nurnští měli přeci i zvířata! Lvíce Rút kryla křídlo na Jorchenově straně a havran Čimčár pražil blesky z bezpečné výšky. Pro tentokrát civilizovaný národ zvítězil nad tím necivilizovaným. Ukázalo se ale, že i ušatí mužíčkové dokáží kouzlit, tedy alespoň někteří z nich, ti, které Nurnští označili za šamany. A magie šamanů by se rozhodně nedala označit za pouťovou.

Vůdce vyhlásil krátkou přestávku na ošetření nejnutnějších zranění, čehož Nurnští využili do mrtě. Především Vestovy lektvary přišly druhům k duhu. Také bylo potřeba znovu postavit na nohy Swena Dolbicha. Tyto okamžiky využil Korman Zlotě k dalšímu průzkumu. Animalio se ale nestihlo ani vrátit a vůdce už zavelel k dalšímu postupu. Družina se přesunula až k vyloučenému prostranství posetému jakýmsi topornými modlitebními kůly a velice hrubými sochami pavouků, když Zlotě zdvihl pravici na znamení, že

se znovu dostal do duševního kontaktu s Čimčárem.

„Z tý svatyně tam na kopci vylez nákej starej šaman“, zvolal, „A vopravdu vobrovskéj pavouk. Vobří pavouk, pavouk jak hovado velikej!“.

„Pavoucí lid!“, vykulil oči Milo Pelíšek. „A ty lidi z tý vesnice houfem prchaj!“.

„Naším směrem?“, zeptal se trpaslík Bolbuch.

„Ne. Támdle k tomu kopci vlevo“.

„Tam, co maj svý hnízda ty pavouci?“, vzpomněl si Lokýtko.

„Jo“, odvětil kouzelník, „Přesně tam“.

„Tak tomu pólvu nejdřív vypálíme vesnici“, rozhodl vůdce.

Jak řekl, tak se i stalo. O nějakém poselství míru už nemohlo být řeči. Nurnští přeběhli pod kopec a zakrátko ubohé chýše Pavoučího lidu zahořely jasnými plameny. Družiníci zírali na dílo zkázy a Zemikosa je postrkoval do formace.

„Ještě není konec!“, snažil se překřičet hučení ohně, „Vzchopte se, chlapi!“.

Swen a Bolbuch znovu tasili zbraně a ostatní se k nim přidružili na pozice, které určil vůdce. Formace se stáhla do zákrytu blízkého křoví a čekala na povel.

„Srotili se a hnou se vpřed!“, oznámil Zlotě, „I s pavoukami!“.

„Přišel čas na rachejtle!“, vykřikl Otakáro Vesta.

„Ty máš rachejtle? A kolik?“.

„Pár“, odvětil pyrofor, „Ale stojej za to, to mi věř“.

„Dobře“, pochválil hobita vůdce, „Připrav je teda k vodpálení“.

Zemikosa vyndal z batohu nějaký kořen a řekl, ať si každý ukousne a požvýká. Nebyl čas ptát se, co je ta věc zač. Kořen chutnal trpce a trochu nasládlé.

„Po tomhle se nebudete bát ani zhebnout...“.

Účinky roztodivné byliny druhům vlyly do žil chuť k boji, co chuť, touhu po něm.

„Už jsou skoro tady!“, ukázal pan Zlotě vpřed.

„Otakáro! Vodpal to!“.

Hobit učinil nezbytné. Zavehl doutnáký svedené do jediného místa a zapletené do smotku. Rachejtle vydaly ostrý pískavý zvuk a po klikatých trajektoriích vyletěly vpřed. Potom se z křovisek ozvaly výbuchy a nářek. Nářek se změnil v

nenávisťný řev. Ale to, co vyhřezlo z podrostu, byli především pavouci rozličných velikostí. Zdecimovaní bojovníci Pavoučího lidu se prozatím drželi v uctivém odstupu. Za palebné podpory Lokýtká, Pelíška a Kierkeho se žvýkáčím kořenem nabuzení Nurnští s tasenými čepelemi rozvili do formace v očekávání střetu. Pyrofor Vesta vyhrabal z batohu další rachejtli, ale tentokrát její dřík pevně připoutal řemenem k levému předloktí. Pavouci vpadli mezi Nurnské a propukl boj tváří v tvář. Hraničník přezbrojil a s mečem popoběhl k Rút, která s Nurnskými bijci držela první řadu. Ti už tou dobou prolili další krev. Co se týče pavouků, nebezpečí neskytala pouze jejich zubatá kusadla. Ze snovacích žláz ukrytých uvnitř řitních otvorů častovali protivníky mazlavým a na vzduchu rychle tuhoucím sekretem, který byl, jak se zdálo, jedovatý.

Nastala taková řež, že každý z druhů byl schopen starat se sám o sebe, nanejvýš o ty, které bezprostředně vnímal po boku. Zkoumat, co se děje dál, na to věru nezbyval čas. Kromě Korman Zlotěho, kouzelníka, jenž držel pozici ve velmi prořídle druhé řadě a častoval nepřitele blesky všude tam, kde bylo třeba, respektive kde se formace jevila nejnáchylnější k zhroutení. Vlastně o nějakých řadách už dávno nemohlo být řeči. Jak druzi tu postavili, tu se pod náporem stáhli, se formace stala neuspořádaným hroznem. Korman si ale všiml, a zásadní roli v tom zjištění sehrál poplašeně poletující Čimčár, že mezi křovisky se pohybuje několik domorodých šamanů, a byl si takřka jist, že ti šamani kouzli, respektive že směřují výrony psychické energie směrem k pavoukům. Kouzelník si byl takřka jistý, že šamani pavouky z týla komandují a usmyslel si, že pokud by byl klid šamanů narušen, rozpadl by se i soustředěný nápor pavouků. Také věděl, že není čas někomu něco vysvětlovat, tedy jediným, kdo s těmi muži může něco zmoci, je jedině a právě on. Korman Zlotě rozepjal paže, něco zamumlal a zmizel. Milo Pelíšek zoufale zamrkal. Potom hrábl po dalším šíp.

Kouzelník se zhmotnil hluboko v týlu nepřitele a pevně drapl do obou dlaní svoji pověstnou hůl. S tou holí byl takřka pokrevně spjatý, stala se součástí jeho těla. Ta hůl jej udržovala při životě. Když sála život jiných, část vysáté energie skrze dlaně proudila do Zlotěho tkání. Jednalo se o veskrze temný předmět netušené minulosti, ale předmět ve správných rukou dokázal posloužit i dobrému účelu. Pokud se tedy konání Nurnských dalo považovat za dobré.

Korman si vyhlédl nic netušící cíl a připlížil se mu do zad. Udeřil vši silou. Šaman ani nestihl vyjeknout a zhroutil se bez známek života do pichlavých sukulentů. S dalšími dvěma už to bylo horší. Ti už měli čas zareagovat. Kouzelník měl ale smysly vyšílené žvýkáčím kořenem a zaútočil drtivě a neústupně. Ze vzdálených výkřiků Nurnských pochopil, že jeho konání se odrazilo v chování pavoučího hejna. A že se děje něco neočekávaného, pochopili i bojovníci Pavoučího lidu, poschovávaní v křovinách. Ti se původně chystali na vítězné dokonání díla zkázy, ale pomalu jim došlo, že dílo zkázy teď na tomto místě nedokonají. Ušaté hlavy poplašeně pokukovaly nad korunami křovisek. Několik hlav se ohlédlo dozadu, kde Korman Zlotě vztekle mlátil do posledního z šamanů. Muži pochopili, že nad ochočenými zvířaty ztratili vládu a obrátili se na zmatený úprk. Zlotě hlasitě klel a řezal do zhroutěného muže s barevnými pery ve vlasech jako smyslů zbavený.

Když se postava družinového kouzelníka objevila na místě střetu, bylo již takřka po boji. Všude se válely kusy chitinových krunýřů a uťatých končetin. Několik Nurnských se svíjelo na zemi a rvalo se s tvory, drtící je posledním křečovitým stiskem, holýma rukama. Ti šťastnější se zoufale snažili bodnout tak, aby čepel skrze pavoučí krunýř nepronikla až tam, kam nemá. Jedním z nešťastníků, který se ocitl v těsném sevření pavoučích spárů, byl Milo Pelíšek. Zoufale se snažil vymanit, ale marně. Z těla obrovského pavouka seskakovala jeho mlád'ata, která do boje přivlekl s sebou, přímo na osinatých zádech, a bolestivě se zakusovala do hobitova těla všude tam, kde bylo nekryté. Milo se schoulil do klubíčka a nařikal. Potom jeho nářek ustal. Když se Nurnským podařilo pavouka udolat a mladé zahnat pryč, když chitinové spáry ve smrtelné křeči povolily stisk, shledali, že je hobit mrtvý. Měl rozdrčený hrudní koš a tvář posetou jedovými kousanci.

Vůdce Zemikosa znalým pohledem přešel po družinících a shledal, že je načase se stáhnout. Pokračovat v předávání poselství míru by evidentně znamenalo další mrtvé spoludruhy.

Svatyně Pavoučího lidu

Družina rozbila ležení až hluboko v pralese. Zemikosa přikázal vyloučit malé prostranství a rozhodl, že dnes v noci se oheň rozdělávat nebude. Mrtvolu Mila Pelíška druzi uložili stranou, ale hlídky měly na starost bránit ji

před divou zvěří. Potom vůdce s odvoláním na tradice rozdělil po družině osobní majetek mrtvého. Trpaslík Bolbuch, starosta Liscannoru, pravil, že Milo po sobě zanechal závět' a uschoval ji pro všechny případy u něj. A přečetl ji. Z listu Nurnským došlo, že závět' je štedrá, že pamatuje takřka na kdekoho. Koho však hobitův odkaz nezmínil ani náznakem, bylo jméno Alžběty Pelíškové, Milovy manželky. Druzi si uvědomili, že zesnulý hraničář svou ženu vlastně vydědil.

„Dyt' na ní víceméně nezbylo nic“, podotkl Korman Zlotě, „Akorát snad prázdněj barák...“.

„Spíš ruina než barák“, namítl Otakáro, „Skalla je totiž dost prapodivný obydlí“.

„Asi ten svůj blížící se konec tak nějak tušil“, řekl bělovousý trpaslík.

„Chtěl se stát druidem“, posteskl si Swen Dolbich, „A už se jím, sata, nestane...“.

„Musel to sepsat až na lodi“, podotkl Kierke na skutečnost, že se v listu psalo o nějakém Tučňákovi, „Tučňák měl být asi náš Tuleň“.

„Pelíšek měl vždycky zmatek v pojmech“, pravil Vesta, „Tučňák nebo Tuleň... Když nevěděl, tak si něco vymyslel“.

„Byl to dobrý chlap!“, odušil Korman Zlotě, jemuž se už tep ustálil na běžné kadenci, „Vobětavej ke každému“.

„Kromě své ženy, teda...“.

„Vůbec se nedivím, že se tam válel jak pytel ovsy“, poukázal Malwo Lokýtko na množství hobitových věcí, které Zemikosa rozdělil, a na hromadu, která ještě zbyla, „Vlastně je zárazk, že to sem do hor všechno vyvlek“.

„Pět otepí šípů, spousta zásob...“, pohodil hlavou k hromadě Otakáro, „Von si snad na Salidu přitáh celý svůj pozemskéj majetek“.

„Taky lopatu“, upozornil Bolbuch na zařízlou násadu, trčící z hromady.

„Lopatu? K čemu by tady potřeboval lopatu?“.

„Třeba jí koupil od Januše s tím sekáčem“.

„Ba ne, tu lopatu měl už na Tučňákovi“.

„Na Tuleňovi...“.

„Jasně, na Tuleňovi...“.

„Co se může hodit, je rozdělený“, řekl Zemikosa, „Krámý tady zůstanou ležet“.

Lopata ale přišla Nurnským vhod. Hned poté, co se Nurnští ráno probudili, bylo jasné, že nebožtíka je třeba neprodleně pohřbit. Ve vlhkém a horkém podnebí Salidy prodělala hobitova mrtvola

strašlivou proměnu. Bylo možné učinit pouze dvě věci - okamžitě utéct nebo mrtvého pohřbít. A právě k tomu účelu se hodila lopata, která nakonec nad kyprým rovem zůstala trčet násadou dolů jako obelisk. Do plechu Milovi přátelé vyryli iniciály M.P. a pod ně letopočet. Osířelý hraničářův pes Limbus polehával vedle Malwa Lokýtky a zoufale smutným pohledem přihlížel, kterak si Nurnští balí tlumoky. Zdálo se, že k družinovému nováčkovi přilnul a přijal jej za nového pána. Malwo hodil Limbusovi kus žvance, ale ten se ho ani nedotkl. Žal věrnému zvířeti kanul z očí.

„Začneme tam, kde jsme přestali“, rozhodl Zemikosa, „To znamená prohlídkou tý vypálený vesnice“.

Nurnští pokývali hlavami na srozuměnou.

„Jo a eště jedna věc...“.

„A to?“.

„Vo Alžbětu se postarám...“.

Jak to myslel, to nebylo zcela zřejmé.

Během pochodu náhorní planinou vůdce svůj původní záměr změnil. Dost možná za změnou plánu stálo vyhodnocení průzkumného přeletu Zlotěho animalia.

„Malá změna plánu“, sykl Zemikosa, „Zaútočíme na tu svatyni“.

„Dobře“, přitakal válečník Bolbuch.

Svatyně se ukázala být primitivní kamennou stavbou, sestávající ze dvou ztopořených kamenných stojen spojených robustním překladem. Ze země tam jako rozevírající se chřtán země zela díra, do níž vedlo kamenné schodiště z plochých balvanů. Schodiště pokrýval zelený mech, pilíře nahoře i stěny z kamenných kvádrů byly hustě pokresleny vyobrazeními pavouků. Vstup chránila proti dešti mizerná střecha z klacků a suchého listí. Korman Zlotě zažehl lucernu a Nurnští s tasenými čepelemi vstoupili ve svatá a zjevně již osířelá místa Pavoučího lidu. Vlastně se tam zřítili, poněvadž Kierkemu a Bolbuchovi na vlhkém mechu podklouzly nohy a v pádu s sebou strhli i ostatní. Pan Zlotě znovu zažehl lucernu a vůdce srotil klející muže do formace. Ocílili se v prostoru bez východů. Bylo to hnsné místo. Jedinou známku života tvořila vejce obalená kokony, zřejmě vejce pavouků a dost možná živá. Mumifikovaný skelet pavouka na kamenném podstavci byl už dávno mrtvý. Skelet vévodil místnosti jako nějaký oltář, chitín byl pomalovaný obrázky a kolority. Místo očí mělo mrtvé stvoření

vsazeny rudé kameny, jež se, narodzil od všeho ostatního, zdály mít jistou hodnotu. Někdo podotkl, že ty piktogramy jakoby náhodně rozeseté po pavoukově hlavohruď připomínají něco na způsob schématické mapky. Vůdce nechal Kierkeho ty značky obkreslit na kus pergamentu. Takhle obkreslené už to více připomínalo mapu, spíše však šest krajinných bodů a jejich vzájemné postavení vůči sobě.

„Na jednom z těch míst se dost možná právě nacházíme“, podotkl Otakáro Vesta.

„Potíž je, že nevíme, v kterým“, odušil Swen Dolbich.

„Možná to jsou sídla kmenů Pavoučího lidu“, řekl Malwo, „Možná že Salida není vůbec tak opuštěná, jak nám říkali“.

„Je divný“, že by za ty desítky let kolonizace původní a nový obyvatelstvo nepřišlo do styku“.

Trpaslík Bolbuch zadumaně přitakal. Chvilí nato vůdce Zemikosa nakázal vydloubat z pavouka oči.

Jelikož Pavoučí lid na obsazení svatého místa nijak nezareagoval, rozhodli se Nurnští, že tady rozbijí tábor a pořádně si odpočinou. Čimčářův průzkum nezaznamenal na planině ani u vypálené vesnice žádný pohyb a druzi tedy usoudili, že domorodci uprchli do pralesů a že už jim snad dají pokoj. Taktéž homole s pavoučími hnízdy působila opuštěně.

„Nastal čas, aby se Čimčár vypravil krapet dál“, navrhl Korman Zlotě, „Pokud se tady utáboříme na celý den a noc, mohl by provést delší přelet nad ostrovem“.

„Dobřej nápad“, pochválil kouzelníka Zemikosa.

Zlotě zabředl do duševního rozhovoru s animaliem a pomocí vjemů mu vnukal, čeho konkrétně po něm žádá. Potom havran zatřepotal perutěmi, vznesl se a byl rázem pryč. Zmíněný průzkum přinesl navečer zajímavá zjištění. Ten sloup dýmu, na který tenkrát při obhlídce okolí Nové pevnosti upozornili Zoltar s nebožtíkem Mílem, pravděpodobně nevycházel z této planiny, ale z mnohem vzdálenějšího místa. Čimčár teď totiž také spatřil tenký sloupec dýmu, linul se k nebi daleko na severu ostrova. Havran se na tuto stopu přítomnosti myslících bytostí zaměřil a přinesl tábořícím druhům důležitou zvěst. Na severním pobřeží moře, které je podle Salidských pusté a liduprázdné, objevil vnímavý animalio skupinu lidí, žijících v primitivních přístřešcích. Blízko tábora,

v němž hořel oheň, jenž havrana na toto místo upozornil, se při pobřeží tyčil z mořských vod vrak ztroskotané lodi. Nurnští se usnesli na tom, že tito lidé na severu Salidy ztroskotali, teď tam přežívají a čekají na záchranu, a dost možná ani netuší, že ostrov vůbec není pustý. Sloup dýmu, to je potom stálý signál proplovajícím lodím, že se pustý ostrov stal jejich nedobrovolným domovem. Nurnští se poté, co padl soumrak, v ležení bez ohně usnesli, že zprávu o trosečnících a o tom, co se přihodilo zde na planině, přednesou velení Nové pevnosti.

„At' Krass, Otomar nebo ten Knut rozhodnou vo dalším postupu“, uzavřel debatu vůdce.

„Měli bysme možná vzít nějaký důkaz svých tvrzení“, navrhl Lokýtko.

„Třeba kus mrtvého pavouka“, souhlasil Bolbuch, „Aby bylo poznat, jak jsou vobrovský“.

„Jo“, řekl Zemikosa, „Vememe i trup ušatýho malotvora“.

„Dyk zasmrďne!“.

„Vobložíme ho listím a zabalíme do deky“.

A pověřil, jak velké důkazy se mají ráno zajistit a kdo je konkrétně ponese.

Nová pevnost

Při zpáteční cestě Nurnští nebloudili a víceméně nebylo ani třeba používat sekáč. Nechali se vést průsekem, který tu zanechali před pár dny. Novopevnostská homole je přivítala téhož dne odpoledne nezvyklým poklidem. Na palisádě na vrcholu kopce se běhal zplihlý královský praporec a stejně líně působil ruch stavebních dělníků. Vlastně nebyl žádný. Neozývaly se hlasy lidí ani ozvuky pracovního nářadí. Nurnští nikde nezahledli stráž. Jen hmyz bzučel a ptáci štěbetali z nitra džungle. Myšlenku, že by v pevnosti byla vyhlášena přestávka na oběd, Nurnští mlčky zavrhlí. Zdálo se to být zvláštní, něco tady nehrálo.

Na první mrtvoly Nurnští druzi narazili hned u torza brány. Těla dvou dělníků ležela tvářemi zabořená v prachu a jejich ostatky už napadli červi. Jorchen Kierke mrtvé obrátil, v jejich popelavých tvářích se zračila nevyřčená hrůza. Podle stop to vypadalo, jako by prchali z pevnosti ven a zemřeli zčistajasna, v okamžiku.

„Jako by je to složilo lusknutím prstu... takhle“, luskl prsty hraničník, „Ale věděli, že po nich něco jde. Vyděsili se toho...“.

„Kouzlo?“, odušil Korman Zlotě.

„Nejspíš. Nejsou tady žádný stopy”.

„Pošli havrana, Kormane”, pravil vůdce, „Pošli ho, ať víme, co nás čeká”.

Za chvíli Korman Zlotě zbledl a oznámil, že pevnost je tichá a že všichni, co v ní zůstali, jsou mrtví. Vůdce vydal příkaz ke kvapnému, ale ostražitému postupu vpřed. Onedlouho druzi stanuli na nádvoří. Objeveno bylo dalších pět mrtvol. Kierke se po ohledání zmínil, že je zabilo to stejné, co ty dva nebožáky v bráně, a že někteří z mrtvých zřejmě o útoku ani nevěděli. A také řekl, že ze stop lze vyčíst, že někteří muži po prvnotním ataku v nastalém zmatku prchli do základů té dominantní stavby. Tam, co dělníci hloubili ty sklepy.

„Myslíte, že tam na něco narazili a probudili to Něco k životu?”, zeptal se Swen Dolbich.

„Proč by teda prchali zrovna tam?”, zavrtěl hlavou Malwo, „Proč zrovna tam, kde se to Něco probudilo?”.

„Třeba to vůbec nevěděli”, pokrčil rameny Otakáro Vesta, „Třeba nevěděli, že to přišlo z tama...”.

„To je divný...”.

„Kouzlo?”, zdvihl obočí Korman Zlotě.

„Stejně nezbude, než se tam podívat”,

řekl Bolbuch, „Buď tam to Něco je, nebo jsou tam ty, co to přežili”.

„Jdeme tam”, rozhodl Zemikosa, „Swen a Bolbuch vpředu, potom já a hraničník. Otakáro, Malwo, Korman za nima...”.

Ačkoli tady v podzemí Nurnštů nikdy nebyli, z toho mála, co o náhodně objevených podzemních prostorách zaslechli, jim bylo jasné, že dělníci rozebrali bednění. Dalo se předpokládat, že prospektor Knut se rozhodl podzemí prozkoumat opravdu důsledně. A že tam dole kopáči narazili na odpor, to Nurnským došlo ihned záhy. Ještě dříve, než Kormanovi kdosi vyrazil z rukou lucernu a ta se zařinčením zhasla. Čelo družiny zachvítila bitka, Bolbuch zařval něco o jakémsi nehmotném obrovském pavoukovi. Průvlak, ve kterém se zformovaná skupina zasekla, byl natolik úzký, že nebylo možné se rozvinout, natožpak přeskupit. Potom světlo, náhle vyšlehnuvší z Otakárova magického prstenu, znovu rozkomíhalo stíny na stěnách. Bijící vpředu se bili jako o život a podařilo se jim nehmotné stvoření tlačit hlouběji. Zemikosa vykřikl, že tam úplně vzadu zahlédl ještě něco.

„Pozor, chlapi! Je tam ještě nějaká potvora!”.

Válečníci zatlačili tvora do jakési rozšířené výdutě, která umožnila, aby se Zemikosa vložil do boje a nehrozilo, že ve skrumáži zraní někoho ze svých. Skrumáž to ale byla obrovská, zmatek nepředstavitelný. Zvláště když Zemikosa náhle zajel, že je tam snad nějaký kouzelník. Možná však měl na mysli, že je za to zodpovědný nějaký kouzelník. Ve zmatku a světelných podmínkách, jež panovaly, i prosté věty působily chaoticky.

Potom ale najednou a nečekaně ti tvorové splaskli, vaporisovali, nezbylo z nich nic a poranění druzi na čele voje promáchli do prázdna. A o kamennou podlahu zacinkaly popadané předměty. Ukázalo se, že z nehmotných útrob oněch nečistých stvoření popadaly na zem jakési drahokamy. Lokýtko podotkl, že by to mohly být jejich oči a připomněl mapku, kterou u svatyně překreslil Kierke.

Podzemní prostory byly Nurnskými doslova prosmýčeny. Druzi však neobjevili žádné další bytosti, pouze mrtvolý pohřešovaných mužů z pevnosti. Stěny pomalované piktogramy podobnými těm ze svatyně Pavoučího lidu hovořily zřetelně o souvztáznosti, nikoli však o smyslu toho všeho řádění. Jedna arachnoidní malba na stěně nesla podobné znaky jako ta, z které Kierke pořídil obkres. Znaky působily odlišně, ale rukou hraničníka se dostaly na pergamen. Zatím z toho všeho ale nikdo nebyl moudrý.

Závěry z ohledání Nové pevnosti nebo z toho, co z ní zůstalo, byly následující. Smrt přišla okamžitě a soudě dle absence stop v okolí se nikomu nepodařilo uprchnout. Ti muži tady probudili sílu nejasného původu, sílu neznámých pohnutek. Soudě z ohledání tělesných ostatků k události došlo sotva půl dne před návratem Nurnské družiny, tedy nad ránem. Jorchen Kierke upozornil, že mrtví jako by úderem srdce přišli o většinu krve. Kam se však krev poděla, to nebylo jasné. Většina obětí nenesla žádných viditelných zranění.

„Kouzlo...”, odtušil Korman Zlotě.

„Nezbyde, než vrátit se do města a informovat správce Sigmunda”, usoudil vůdce Zemikosa, „A samozřejmě taky kapitána Rastana”.

Vzhledem k tomu, že se den nachýlil, rozhodli se Nurnštů přese všechno přechkat noc na místě, v osiřelých stanech.

„Měli bysme držet zesílený hlídky”, navrhl Bolbuch.

„Jo, to bysme teda měli”.

Hlášení úřadům

Po celodenním úmorném sestupu z hor Nurnštů za tmy vkračeli do zšeřelých ulic Salidy. Ze stavení žhnula světlá bezpečí, členové domácností uvnitř vůbec netušili, jakou jejich krůček po krůčku rozrůstající se civilizace utrpěla ztrátu. Druženici dorazili do sídla salidského správce, ale služebnictvo je nepustilo dále s tím, že pán už spí. Vrchní komorník však převzal důkazy ve formě chitininových skořepin a hnijícího trupu malého humanoida a pravil, že ráno po snídani pan Sigmund Nurnské zcela jistě přijme.

„Ale opravdu se dostavte až po snídani”, zopakoval komorník.

Na poslední dvě slova položil významný důraz. Nezbylo tedy než vzít zavděk pronajatými pokoji u Červeného vína a počkat do zítřejšího rána.

„Tamten chlápek nás sleduje”, prohodil Zoltar Zemikosa k vedlesedícímu Otakárovi, který ohryzával kachní křídlo.

„Cože?”, zamlaskal Vesta.

„Říkám, že nás... dyť to je von! To je...”, nedokončil větu, „Kurva!”.

Zemikosa vyskočil na lavici, z ní na stůl, přičemž převrhl džbán s vínem. A hrnul se dál.

„Co děláš, chlape?!” , zahromoval Bolbuch a odsunul se od rudé potopy.

Vůdce Nurnských se vyřítl ke schodišti do patra a hrnul se dál. Lokál ztichl, lidé se poplašeně rozhlíželi. Bolbuchovi to došlo jako prvnímu, vyskočil a s rukou na jílci se rozběhl za ním. Potom se zeshora ozvalo praštění dřeva, jakoby někdo prošel dveřmi. Na schodišti se objevil Bolbuch a kvapným krokem zamířil ke stolu Nurnských.

„Co se tam děje?”, chtěl vědět Swen Dolbich.

„Zemikosa se tam válí po nějakým chlápku. Rvou se jak koně”, zvěstoval trpaslík, „Jeden pokoj má vyražený dveře. Asi bude průser”.

„Vykradli nám cimry?”, zeptal se Vesta.

„Ne. Je to jiné pokoj”.

Potom se schodištěm rozlehl křik a rány a Nurnským se naskytl pohled, kterak jejich vůdce kroutí bolestivě ruku nějakému elfovi a tlačí jej vpřed. Elf se tvářil dobítě, zkrroušeně a jeho tvář se barvila podlitinami.

„Nemůžu za to, pane, vážně!”, štkal elf, „Prostě se to hák samo posralo...”.

„Nelží, chlíve!”.

Vesta už zjevně pochopil, a nakonec pochopili i Nurnštů.

Ten elf se jmenoval Haakon a alchymisti s ním měli nějaké kšefty z oné první noci, kdy tady Nurnštů po přistání Tuleně a Kopretiny přespal. Ukázalo se, že se někde dostali k bednám salidského vína a tenhle muž jim dal tehdy referenci na loď jménem Racek, co by tu zásilku přepravila do nurnského přístavu. Elf zřejmě měl jejich soukromý náklad zabezpečit na cestu, ale Racek se podle všeho ještě v salidských vodách stal terčem pirátů. Tolik se dalo vyzumět z výsledku, který vůdce rozpoutal přímo u stolu plného ohlodaných kostí a politého červeným vínem. Bylo nasnadě, že Haakona vůdce činí zodpovědným za zmařený obchod.

„Takže vy si tady řešíte svoje soukromý kšefty?”, rozcítil se Jorchen Kierke.

„Drž hubu, nebo tě škrtnu!”, obořil se naň Zemikosa, „Starej se vo svoje, nebo tě prostě škrtnu ze zsemanu!”.

Tím mínil seznam členů salidské výpravy. Otakáro Vesta přitakal. Pravděpodobně věděl své.

Haakon pravděpodobně patřil k pirátům. Nešlo ani tak o jeho zjev, o prázdnou oční jamku, kterou mu kryla páska, on se pod Zemikosovu palbou otázek vlastně přiznal k tomu, že tady po putykách tipuje loď a pouští informace o jejich nákladu a směru plavby. Přiznal, že jej úkoluje jistý Sion, místní rybář, a ten že je prodlouženými ústy jakéhosi Šamsy.

„Kde bysme tyhle chlápky našli, co!?”, houkl Zemikosa a zamračil se, „Mluv, chlape, nebo tě zvalchuju, že už nevstaneš!”.

„V Přístavišti popela...”, odvětil pirát.

„Dobře”, uzavřel spokojeně výslech Zemikosa, „Tak teda v Přístavišti popela...”.

Ráno předtím, než se Nurnštů vypravili na audienci k panu Sigmundovi, sešli se u snídaně. Vůdce přivlekl jednoookého chlapíka a usadil jej po své levici, aby byl na očích. Bylo na první pohled patrné, že se Haakon nevyzpál, možná musel probdít noc připoutaný k pelesti. Ale už se nezdržel tak vyděšený.

„Haakon pude s náma”, oznámil suše vůdce, „Vzal jsem ho do žoldu. Bude nám sloužit jako znalec místních poměrů”.

„Jo”, přitakal Haakon a mrkl okem.

„Ale já nikam nepudu”, oznámil starý Bolbuch, „Jsem unavený a v těch horách mě začaly brát křečáky”.

„Přece nás nemůžeš nechat ve štychu!“, rozohnil se Korman Zlotě, „Jseš náš největší bijec!“.

„Bijec, co se nepostaví na nohy, není žádnéj bijec“, odvětil trpaslík, „Dám se trochu do kupy a pak si vás najdu. Nebo si vy najdete mě. Všechny cesty kamkoli vedou dycky přes město“.

* * *

Na audienci u salidského správce Sigmunda byl přivolan i kapitán Rastan a dohlizitel Otomar. Nurnští se dozvěděli, že poté, co předal rozkazy, vrátil se s karavanou. Sigmund se nemohl dočkat informací a družiníci vypověděli vše, čeho byli svědky, a svědili se i se svými domněnkami. Odkázali také na důkazy, jež přinesli a včerejší noci předali komorníkovi.

„Měl jsem tu možnost“, zkřivil tvář odporem pan správce, „Ještě před snídaní...“.

„To je zlé“, odušil kapitán Rastan, „Věru zlé...“.

„To bych řek“, přitakal Korman Zlotě. „Je to ještě horší, než si myslíte. Za kuropení jsme nahoru poslali oddíl vojáků. Nemají vůbec tušení...“.

„No tak to je tam teda čeká překvapení“, pravil Vesta, „Abych tak řek, čeká je tam šok“.

„Situace je vážná, velmi vážná“, uzavřel návštěvu Nurnských Sigmund, „Situace je tak vážná, že stojí za zvážení“.

* * *

Nurnští dřepěli v hostinci U červeného vína a vážili situaci také. Najednou se ocitli bez rozkazů, víceméně si mohli jít po svém. Zvažovali, zda neobrátit svou pozornost na Přístaviště popela.

„Co myslíte?“, zeptal se Malwo Lokýtko, „Jak dlouho může ten Sigmund vážít situaci?“.

„Těžko soudit“, odvětil Swen Dolbich. „Kolik mu dáme na zvážení?“.

„Den mu dáme“, řekl vůdce, „Třeba tou dobou už Bolbucha pustěj ty jeho křečáky“.

* * *

„Zas nás někdo sleduje“, sykl od stolu Otakáro Vesta, „Ale tohodle elfa teda neznám“.

„Haakone?“, obrátil se vůdce na jednookého, „Znáš támhletoho cáпка, co na nás furt po vočku civí?“.

„Ne... neznám...“.

„Nekecej!“.

„Nekecám... Čestně...“.

Zemikosa upřel na muže pohled, a když se jejich oči setkaly, muž neucukl. Elf se zatvářil nejistě, podrbal se ve kšticí a potom vstal od stolu

a pomalou kolébavou chůzí se šinul směrem k Nurnským.

„Námočník“, sykl Haakon, „To se pozná“.

Ten muž působil divoce. Nečesaný, nemytý, s řídkým vousem svázaným do uzlu. Zastavil se před dřepícími Nurnskými.

„Zdravím“, řekl.

Dobrodruzi k němu zvedli zraky.

„Říkám, že zdravím“, zopakoval a podrbal se ve vlasech.

Byl navlečený do jakési omšelé modré sutany.

„Vo co de?“, hýkl Korman Zlotě.

„Vo nic... Jen vás zdravím...“.

„Nápodobně...“, odvětil Vesta.

„Taky, taky...“, usmál se nejistě elf, „Nápodobně. Z kama ste?“.

„Co je ti, kurva, po tom?“, zakoulel očima Zemikosa.

„Já jsem z teda Gwendarronu. Teda konkrétně z Diaronu“.

„Co je to Diaron?“.

„Veliký město...“.

„Nesmysle...“, štěkl Jorchen.

„Přisahám. Veliký město“, rozmáchl paže elf, „A z kama ste vy?“.

„Po tom ti je akorát tak prd!“.

„Hele, chlape!“, došla vůdci trpělivost, „Vo co ti kráčí?“.

„Vo nic... Konverzuju... A čekám tady na důležitěj dopis, takže nemám vlastně do čeho pichnout...“.

„Dej si vodchod...“.

„A, přiznám se, ani moc prostředků...“.

„Hm...“.

„Vim, že děláte pro Sigmunda...“, zamrkal vědoucně očima, „A vim, že za stálej plat...“.

„Aha...“.

„Ty ho fakt neznáš?“, otázal se Vesta Haakona.

„Přisahám“, ohradil se pirát, „Na své poslední voko přisahám, že ho neznám“.

„Jmenuju se Nathaniel Ašer Ben Diaron“.

Nurnští se rozchechtali, jako by šlo o dobrý vtíp. Možná tento náhlý zvrat, tohle uvolnění napětí, způsobil, že vůdce řekl, že není proč to s ním nezkusit.

„Tak jo, chlape. Zkusíme to s tebou. Za stravu...“.

„Dobře“.

„Ať čas ukáže, co jseš vlastně zač“.

* * *

Elf v modré sutaně se ukázal být mnohomluvným a družným společníkem, do večera častoval Nurnské příběhy ze svého života a nechal se živit. Pravdou je, že stůl kumpanie toho dne patřil k těm nejhluchnějším, druzi bouřili salvami smíchu. Nebylo podstatné, co z těch historek byla pravda a které byly smyšlené, Nathaniel Ašer Ben Diaron byl výtečný řečník, to se muselo nechat. Zoltar Zemikosa se připomněl s názorem, že živý štít se hodí vždycky a nezáleží příliš na jeho profesních kvalitách.

„Jak dycky říkám“, pravil Zemikosa, „I shnilý jabko může bejt nakonec dobrý jabko“.

* * *

Později odpoledne se v lokále U červeného vína objevil kapitán Rastan s žádostí, zda by Nurnští nevyrazili směrem k Šedé pevnosti s varováním tamní posádky. Zároveň měli druzi k pevnosti doprovodit čtyři Rastanovy muže, kteří měli početní stav posádky posílit. Nurnští s novým posláním souhlasili a ještě téhož večera se s čtyřčlenným vojenským doprovodem vydali na cestu do salidských kopců. O poloze Šedé pevnosti měli nurnští druzi velice mlhavé představy, vlastně jenom tolik, co vypovídala Burzunova mapa ostrova, ale Rastanovi muži cestu znali velmi dobře. Vojáci neomylně vedli Nurnské terénem po celý následující den a pochod byl prostý neočekávaných příhod.

Šedá pevnost se nalézala utopená vysoko v horách, jednalo se o bídný předsunutý post salidského osídlení a zřejmě ji Gwendarronští vystavěli v dobách z počátků kolonizace ostrova. Kumpanii přivítal setník jménem Alkor, který nebyl schopen zakrýt dojetí nad nečekanou posilou, již mu konečně přidělili z města.

„O posily jsem žádal mnohokrát...“, posteskl si setník Alkor, „Leč marně...“.

Rastanovi muži podali veliteli pevnosti hlášení, jímž je vybavil kapitán Rastan, a vysvětlili, že Rastan je novým velitelem ozbrojených sil na ostrově. V Alkorově tváři se odrážela naděje, že časy se snad konečně mění k lepšímu.

„Tito muži zde nejsou vojáci, ale nacházejí se v žoldu správce Salidy. Jsou příslušní kapitánovým příkazům“.

Alkor přitakal na srozuměnou.

„Kapitán vše vysvětluje zde v osobním listu“.

Setník přelétl řádky bedlivým pohledem, zadumal se a pravil: „No, najde se jistě dost

práce...“.

Nurnští na setníkových ústech viseli pohledy.

„Pro začátek snad...“.

„Pro začátek co?“, skočil mu do nakousnuté věty vůdce Zemikosa.

„Pro začátek byste mohli provést průzkum jistého kopce tady“.

„Jistýho kopce?“.

„Ano“, odvětil Alkor, „Ve spádové oblasti zájmu naší posádky se nachází jeden kopec, jehož okolí by stálo za to z vojenského hlediska prověřit“.

„Co to konkrétně znamená?“, zdvihl obočí Otakáro Vesta.

„Průzkum“, odvětil velitel, ale více světla jeho odpověď do věci nevnesla.

„Máte nějaký konkrétnější pohnutky, proč zrovna my a proč zrovna tam?“.

„Svrbení nosu starého vojáka“, pokrčil rameny Alkor, „A zoufalý nedostatek mužů“.

„Jak ten kopec, u všech bohů, v těch horách tady najdeme?“, rozmáchl bezradně rukama Malwo Lokýtko, „Vždyť se kolem sebe rozhlídněte!“.

„Dostanete dva muže, kteří znají okolí. Budou to Rasman a Ignác“.

„Hm“, odušil Swen Dolbich.

„Můžete vlastně vyrazit hned... tedy hned po ránu“.

* * *

Když se Nurnským nahlásili Rasman s Ignácem, pochopili druzi, že jim Alkor přidělil dva nejpostradatelnější muže z posádky. Bylo na první pohled zřejmé, že jde o rekruty s pramálem vojenských zkušeností. Zemikosa je přehlédl od hlavy k patě a zase zpátky.

„Kvůli křečákům nemáme Bolbucha“, zamyslel se vůdce družiny.

„To je fakt“, souhlasil Swen Dolbich, „Zvostal jsem na to báchamrování sám“.

„Je tady ten novej“, připomněl Korman Zlotě, „Tady Jednovokey Haakon“.

Zemikosa přitakal, že naslouchá, a žmoulal si vous.

„Už vim, co uděláme“, rozhodl potom, „Bolbuchovo místo zastane Kierke“.

Kierke nasucho polkl a zesinal. Bylo mu jasné, že pokud vyjádří nesouhlas, vůdce jej vyloučí z družiny. Pokud se postaví na trpaslíkovo místo, tedy na místo prvního válečníka družiny, jeho život nebude mít dlouhého trvání. A také věděl, že Zemikosa dobře ví, proč takové

rozhodnutí učinil. Jorchen Kierke mlčel, neřekl nic.

Komisionální oponentní posudek k závěrečné práci studenta GS

Netušíme, jakými klikatými cestami se k nám tento dokument dostal. Nevíme ani, kdo jej přeložil ze vznešené řeči do našeho hrubého jazyka. Jisto ale je, že je to dokument doby, s jehož pomocí je nám dáno dohlédnout dál než za naše humna. Škoda jen, že překladatel zkrátil jména na pouhé iniciály.

Komisionální oponentní posudek k závěrečné práci studenta GS

Složení komise:

profesor HT, katedra magie

profesorka AG, katedra magie

profesor SB, katedra historie, emeritní preceptor vědoucích

magistr LB, katedra umění

profesor RR, katedra vnitřních záležitostí

Úkolem komise bylo připravit podklady pro posouzení práce, kterou student GS zakončuje studium čtrnáctého ročníku univerzity v T, oboru všeobecné magie, specializace mentální a procesní magie. V právě uzavíraném ročníku se student zabýval principy čerpání magického toku, spojení volné many a magických sfér a dále průniky magických bytostí a magické hmoty mezi prostorem sfér a reáliem. Student svou práci pojal značně zešíroka, a to i s přesahem na již tak široké původní zadání. Již první pohled na práci, obsahující 791 drobně psaných normostran * prozrazuje, že jde o práci značně rozsáhlou. Na základě bližšího pohledu do útrob vázaného fasciklu pak je nutné konstatovat, že jeho běžným měřítkům se vymykající, ba namnoze kontroverzní obsah, lze chápat tolika způsoby, že se nelze divit, že původně určená oponentka BH se oponentury vzdala a předala ji ke komisionálnímu přezkumu. Těchto skutečností si je autor nepochybně vědom, a proto bude komise své závěry popisovat bez obalu, tak, jak praví zvyk a tradice. Komise si je vědoma výtečných výsledků, dosahovaných studentem GS v předchozím studiu, taktéž i bezvadných kořenů jeho rodu. Bere na vědomí i přízeň, kterou mu poskytovaly a poskytují významné osoby spřízněné s naší univerzitou, a

celkový studentův vysoký kredit.

Nyní k samotné studentově práci:

Je rozdělena do deseti kapitol. V úvodu student popisuje cíle, jichž má být prací dosaženo. Předjímá zde, že mnohé jeho závěry budou formulovány na základě praktických zkušeností a, jak on sám píše, "zážitků". Je třeba říci dopředu, že v tom tkví základy problematičnosti, která je s prací spjata.

Následující kapitoly jsou zatím teoretické, jsou v nich postulovány formulace principů, popsány dobře v literatuře. Jediné, co lze vytknout, je sloh. Obecně kapitoly, pojednávající o teorii sfér a praktickém užití magie jsou bez vážnějších chyb, pouze místy fantaskně rozvitě (odkazy na prvotní dobu a na výběr magických adeptů prostřednictvím chlé s popisem jejich nástrojů). Zajímavé je vykresleno spojení magie a architektury, tyto pasáže práce jsou chvalitebné. V páté kapitole pak dochází k teoretickému rozvíjení principů bran a jejich možností, v návaznosti na některé specifické bytosti sfér. Je zde odvážně rozvinut princip, že kromě tzv. "odlesků", na nichž jsou v obecně přijímané rovině schopny specifické bytosti sfér přinášet informace o věcech minulých, je možné se dle tzv. Houlettenova principu (který však není dosud obecně přijímán!) personifikovat do sférického média a sám do minulosti skrze nosná média, ne nepodobná těm teleportačním, vstoupit. Je přitom využit princip volného pohybu určitých specifických bytostí sfér po sférách a subprostoru obecně s možností výstupu v reálie v patřičných, předem definovaných místech. Odvážná tvrzení, u nichž autor slibuje praktické příklady a pokusná vysvětlení v dalších kapitolách, pokračují i nadále: je takto údajně možno sestupovat tokem času do dob minulých a následně se vracet zpět vzhůru, až po čas, kdy do subprostoru bylo vstoupeno. Komise s ulehčením konstatovala (i přes to, že tato autorova tvrzení jsou tak jako tak absurdní), že autora nenapadlo stejné možnosti postulovat i pro nahlížení v čas do dnů budoucích. Znamenalo by to narušení tak závažných axiomů studia, že by další zabývání se autorovou prací ztrácelo význam a komise by byla nucena konstatovat pohrdání univerzitní půdou. Řekněme tedy, že i přes to, že hned v této části shledala komise autorovu práci z praktického hlediska nepřijatelnou, rozhodla se jí dále zabývat jako s teoretickou hříčkou a možným

východiskem pro jakési alternativní - rozumějme poučné v rovině nehodné následování - bádání v oboru kognitivní magie.

Kapitola šest obsahuje podrobný rozbor teorie, popsané v kapitole pět, avšak hlavní její částí je popis autorových vizí, snad jeho osobních vjemů, které se zdají být reálným "zážitkem" z putování v čas. Komise se z podstaty svojí vážnosti a principu nadhledu nemůže ztotožnit s výrazem "nehoráznost", kterých při čtení těchto pasáží použil profesor SB, ale lehkost a nedbalost, se kterou autor překrucuje historická fakta a velebí přitom rody druhotných ras, nutí čtenáře zvednout obočí. Snad by studentovi GS prospělo trávit méně času na cestách, kde útočí mnohá pokušení a neobvyklosti na jeho vjemy a namísto toho zasednout k manuskriptům, které obsahuje osnova učiva, a ještě jednou je všechny důkladně pročíst. V podstatě beletristické líčení domnělých zážitků autorových nemá v práci svoje místo, stejně jako nejsou opodstatněné autorem popisované vazby na neelfské soupeřníky. Tvrzení, že se autorem vedená skupina nacházela v jiném časovém rámci, nutně komisi vede k posouzení studentova přiznání k nemírnému užívání alkoholu, respektive zahrávání si se zakázanými substancemi. I přes to, že autorovy teorie o používání bran zdánlivě jaksi "zapadají" do sebe, jejich principiální základy jsou natolik mimo obecně uznávaný proud chápání magie a principů bytostí sfér, že je jejich další přezkum nadbytečný a nežádoucí.

Jen na okraj komise podotýká, že uvádění citátů údajných dávno žijících osob, jakož i doložených historických veličin, jimž jsou do úst vkládány věty, je stejně nepochopitelné, jako užívání pochybných a neověřitelných zdrojů literatury (Moorhed, Kree, Blathel, Worrel).

Komise konstatovala, že autor má odvalu posouvat mantinely rigidního vnímání principů magie a sfér a jejich bytostí. Student, který s výbornými výsledky dosáhl čtrnáctého ročníku studia, však musí nutně mít osvojeny nejen základy učiva, ale i principy elfství a dostatečný rozhled a morální sílu, aby byl schopen přežít v krutém světě mimo en Tolorain bez následků na jeho mentální zdraví. Proto jakkoli dopadne obhajoba této studentovy práce a jakkoli bude student připuštěn k zahájení patnáctého ročníku, komise rozhodně nedoporučuje další cesty studenta GS mimo území T.

Na závěr nelze pominout nepochybné zásluhy, které má student na tom, že univerzitní aulu zdobí od předminulého roku umělecké dílo, které svým významem a hodnotou překonává naši dobu. V těžkém posuzování studentových dalších šancí na pokračování studia na naší univerzitě hrálo i to velkou roli.

Vzhledem k těmto i všem dalším výše popisovaným skutečnostem, komise studentovu závěrečnou práci čtrnáctého ročníku k obhajobě s vážnými výhradami **doporučuje**.

* Poznámka pro vedení univerzity - tento i další případy nutí k zamyšlení, zda by neměly být obnoveny limity pro maximální povolený rozsah studentských prací.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*